

ARIP ROMANEȘTI

ACTIVITATI

REALIZARI

INFORMATII

POVESTIRI

INTAMPLARI

Din cuprins

Activitati

Expozitii romanesti

Povestiri

Serbarea Craciunului

Asezamant romanesc la ierohon

Drumul spre Becs

Wellcome Home

Articole diverse

Postul Craciunului

Ziua Nationala a Romaniei

Stimați cititori,

Ultima parte a anului 2007 a fost deosebit de bogată în activități și realizări deosebite pentru comunitatea românească din Adelaide.

Așa cum am anunțat în numerele precedente ale revistei, două expoziții românești au fost organizate, una la primăria din Adelaide, cealaltă la Muzeul Imigrantului. Ambele expoziții s-au bucurat de un mare succes.

În paginile revistei veți găsi mai multe informații despre aceste două expoziții, incluzând cuvântările de deschidere din partea președintelui asociației, Tiberiu Stoian, și a domnului Locotenent Guvernator Hieu Van Le, invitat de onoare din partea asociației.

Expoziția de la primărie a fost sponsorizată de primarul din Adelaide, Michael Harbison, participând în jur de 200 de invitați. Lucrările celor cinci artiști români care au expus (Diana Strenc, Dorina Michas, Mihaela Cheva, Amalia Alpăreanu și Adrian Dragomirescu) au fost apreciate de vizitatori și de publicul larg care a vizitat expoziția.

Din luna noiembrie 2007 până la mijlocul lunii ianuarie 2008, Muzeul Emigrantului a fost gazda celei de-a doua expoziții românești. Tematica expoziției a fost obiceiurile și sărbătorile de iarnă, costume tradiționale românești, ce este specific pentru România. Alături de exponate (covoare, costume populare, ceramică, lemn sculptat, obiecte de artizanat) au fost prezentate o serie de postere care au completat imaginea caselor tradiționale românești. Expoziția a avut un caracter educațional. Pe o durată de 6 săptămâni elevii diferitelor școli generale din Adelaide au vizitat expoziția, au învățat despre mersul cu capra și au făcut măști. Subiectul cel mai preferat a fost Dracula (pentru mulți a fost o surpriză să afle că Vlad Țepeș a trăit în realitate și personajul istoric nu are nimic de-a face cu Dracula-vampirul).

Ultima parte a anului au fost activități legate de serbarea Crăciunului. Înainte de Crăciun, pe 6 decembrie, a avut loc hramul bisericii ortodoxe române "Sfântul Nicolae" din Adelaide. Și în acest an au fost invitați preoții de la parohiile din Perth și Sydney, alături de ministrul Michael Atkinson. La Pilgrim Church solista Laura Feier și maestrul Florin Rădulescu au avut o serie de concerte în cinstea Crăciunului intitulat "Ave Maria".

Că să rămânem tot în atmosfera de Crăciun, Meery Iancu ne-a trimis un articol legat de pregătirea mesei de Crăciun, Doriana ne-a scris o scurtă amintire din copilărie, iar Ramona Hotea (din Melbourne) ne-a trimis informații despre postul Crăciunului. Predicile dedicate Crăciunului de la bisericile românești din Adelaide au fost pline de încărcătură sentimentală.

Daniela Niță a cules informații despre așezământul românesc de la Ierihon, despre biserica ortodoxă construită acolo cu multă trudă, aceasta fiind ultima dorință a părintelui Ilarion Argatu.

Am continuat și în acest număr seria de povestiri despre emigrarea în Australia, Drumul spre Bécs, această palpitantă poveste pe care Diastra a trăit-o și în care mulți dintre noi poate se regăsesc. Amintirile din timpul războiului a lui Gheorghe Deleanu, din Perth, Australia de Vest, sunt pline de informații utile. Mariana Apostolache (Kitchener, Canada) ne-a trimis o frumoasă poveste de iarnă cu multe peripeții.

În încheiere asociația mulțumește foarte mult tuturor colaboratorilor revistei care ne-au trimis articole și informații utile pentru publicare. Ne bucurăm să avem colaboratori din diverse locuri ale lumii și așteptăm în continuare propunerile dumneavoastră referitoare la modul în care putem îmbunătăți conținutul revistei, ce ați dori să citiți, cu ce puteți contribui.

e-mail: romanian.association@gmail.com
www.arcsa.org.au

La mulți ani! Să ne revedem cu bine în 2008!

Liliana Stoian

Pe prima pagina Miriam laurovics

Expoziția românească de costume populare și obiecte de artizanat de la Muzeul Emigrantului, Adelaide

La Muzeul Emigrantului din Adelaide a avut loc, în ultima parte a anului 2007, o expoziție românească de costume populare și obiecte de artizanat organizată de asociație. Expoziția a avut un caracter educațional, fiind scoase în evidență datinile și obiceiurile de iarnă românești, cum ar fi mersul cu sorcova și cu capra, măștile tradiționale. Din luna noiembrie până la mijlocul lunii decembrie 2007, peste 2000 de elevi din clasele 1-7, de la diverse școli generale din Adelaide, au vizitat această expoziție, învățând câte ceva despre cultura și tradițiile românești, au făcut măști și au "mers cu capra". Rosa Garcia, coordonatoarea a acestei activități școlare din partea muzeului, a declarat că expoziția românească s-a bucurat de o mare popularitate și succes, muzeul având foarte mulți vizitatori, nu numai elevi, dar și publicul general. Personalul de la muzeu a fost foarte încântat să se documenteze despre tradițiile românești, să ajute pe elevi la făcut de măști și sorcove. Una din atracțiile expoziției a fost un poster cu Vlad Țepeș (Dracula), poster care a scos în evidență viața reală a domnitorului român, luptele cu turcii, personajul istoric neavând nici o legătură cu "vampirul Dracula".

Alte postere cu costume populare românești din toate colțurile țării au acompaniat costumele populare românești expuse din câteva zone geografice ale României (Moldova, Muntenia, Banat). Covoarele tradiționale cu modele geometrice și florale din zona Olteniei, alte obiecte decorative (ștergare, prosoape, obiecte de ceramică, porțelan și lemn) au scos în evidență interiorul caselor românești de la sate, bogăția de culori și diversitatea de stiluri de la o zonă la alta a României. Nu puteau să lipsească mileurile, fețele de masă și broderiile, lucru de mână atât de migălos și deosebit, în ziua de azi fiind, de multe ori, înlocuit cu broderiile făcute de mașinile de cusut moderne.

Măștile tradiționale de iarnă din zona Bucovinei, capra de lemn și sorcovele (ultimele făcute cu participarea câtorva membri ai comunității românești din Adelaide) au completat expoziția. În vitrine vizitatorii au putut să admire ouăle încondeiate, goblenuri, mărțișoare, icoane pictate pe lemn, vase și obiecte din ceramică. Datorită spațiului limitat nu au putut fi expuse absolut toate exponatele primite de la membrii comunității, dar s-a făcut tot posibilul ca materialul expus să fie variat și din diverse zone geografice ale României.

Oficial expoziția a fost deschisă de Directoarea Muzeului, Viz Szekeres, la data 1 Decembrie, dată la care asociația a serbat Ziua Națională a României la Muzeul Emigrantului. Din cuvântarea de deschidere a directoarei menționăm că, pentru prima dată, o expoziție românească a avut loc la muzeu, cu caracter educațional, fiind o ocazie pentru câteva mii de vizitatori să afle câte ceva despre cultura, arta și tradițiile românești. Au fost apreciate calitatea exponatelor expuse, de la tablouri și picturi la obiecte de artizanat, costume populare și ritualurile legate de sărbătorile de iarnă. Muzeul Emigrantului este deschis tuturor comunităților etnice care doresc să expună acolo, sunt tematici diferite (de la primii coloniști la arta modernă a diferitelor naționalități, istoria și tradiția diferitelor grupuri etnice care locuiesc în Australia de Sud).

Această expoziție la muzeu a fost coordonată de Liliana Stoian împreună cu Dana Ilaș, Alexandrina Cristea, Tibi Stoian, Tatiana Kralik, Sorina Pap, Nelu Marcuș, Cristina Petrescu ca să menționăm numai câteva nume. Expoziția este deschisă până pe 14 ianuarie 2008. Mulțumim mult tuturor organizatorilor și membrilor comunității românești care au ajutat asociația cu această expoziție și sperăm că vor mai apărea ocazii în care să avem expoziții românești în Adelaide.

Articol scris de Liliana Stoian

Grup de elevi de la Aberfoyle primary School cu masti facute la muzeu

Expoziția de costume populare românești, obiecte de artizanat și picturi organizată la primăria din Adelaide

Așa cum am anunțat în numerele precedente ale revistei, asociația a organizat o expoziție românească la Adelaide Town Hall în perioada 29 august-5 octombrie 2007. Evenimentul a fost foarte bine primit de oficialitățile locale fiind sponsorizat de primarul din Adelaide, Lord Mayor Michael Harbison, care este și patronul spiritual al asociației noastre.

Proiectul a fost condus și coordonat de Liliana Stoian cu participarea lui Tibi Stoian, Adrian Dragomirescu, Diana Strenc, Dorina Theodora Michas, Simona Stoian, Vlad Baclagian, Alexandrina Cristea și Doina Rădulescu.

La această expoziție și-au adus contribuția o serie de membri ai comunității românești dintre care menționăm pe cei cinci artiști care și-au expus tablourile: Dorina Theodora Micas, Diana Strenc, Amalia Alpăreanu, Mihaela Cheva și Adrian Dragomirescu. Alături de ei alți români din Adelaide au oferit sprijinul și au pus la dispoziție pentru expoziție costume populare românești, obiecte de artizanat, de ceramică, lucru de mână, icoane, măști etc. Chiar dacă lista este lungă, dorim ca numele lor să fie menționat, sunt un exemplu pentru întreaga comunitate: Alexandrina Cristea, Doina Rădulescu, preotul Viorel Stoica, Sorina Pap, Nelu Marcus, Ana Ardelean, Nicoleta Moroianu, Mădălina Moise, Mihaela Popa, Carmen Negoită, Cristina Petrescu, Dorina Theodora Michas, Diana Strenc, Adrian Dragomirescu, Liliana Stoian.

Ceremonia de deschidere a avut loc pe data de 5 septembrie 2007, la ora 6pm, la sediul primăriei. Au participat peste 200 de invitați, atât români, cât și din partea oficialităților, alte comunități etnice, australieni. Au luat cuvântul Lord Mayor Michael Harbison, Tibi Stoian, Președintele Asociației și invitat de onoare Locotenent Governor Hieu Van Le.

În cuvântul de deschidere, Lord Mayor Michael Harbison a adresat câteva cuvinte de mulțumire asociației pentru reușita expoziției, pentru calitatea lucrărilor prezentate, a tablourilor cât și a exponatelor, toate scoțând în evidență cultura și

tradițiile românești, după care a dat cuvântul Președintelui Asociației, Tibi Stoian.

Domnule Primar,

Domnule Gvernator,

Doamnelor și domnilor,

Distinși oaspeți,

Bună seara și vă mulțumim tuturor pentru că ați participat la deschiderea oficială a expoziției românești de artă, costume populare românești și obiecte de artizanat. În calitate de președinte al Asociației Comunității Românești din Australia de Sud vă urez tuturor bun venit la acest eveniment deosebit pentru comunitatea românească.

În primul rând doresc să îmi exprim recunoștința față de primarul Michael Harbison pentru organizarea deschiderii oficiale a expoziției cât și pentru generozitatea de care a dat dovadă în sponsorizarea acestui eveniment deosebit pentru comunitatea românească.

Doresc să aduc calde mulțumiri Președintelui Comisiei Multiculturale din Australia de Sud, domnul Hieu Van Le, recent numit și Locotenent Governor al Statului Australia de Sud, pentru că a acceptat invitația călduroasă de a oficia deschiderea acestei expoziții.

Aceasta este prima expoziție de acest gen organizată în Adelaide și de aceea reprezintă o ocazie deosebită pentru comunitatea românească de a promova cultura și tradițiile românești în Australia de Sud.

România nu este numai țara legendarului Dracula! Cu o istorie lungă de peste 2000 de ani, România este o țară cu tradiții și obiceiuri frumoase, iar expoziția din această seară reflectă doar o mică parte din aceasta. Pot fi vizionate costumele populare din diverse zone geografice ale României alături de obiecte de artizanat, ceramică, lucruri de mână de o înaltă măiestrie artistică.

De-a lungul timpului România a produs artiști valoroși, de talie mondială, care au participat la expoziții în multe țări ale lumii. Aici în Adelaide avem mulți artiști români talentați iar în această seară aveți ocazia să admirați o parte din tablourile celor cinci artiști care au expus. Sunt stiluri diferite de a exprima prin culori și compoziție lumea din jurul nostru, dar toți au în comun pasiunea pentru natură și oameni și toți au avut mari succese la alte expoziții.

Acest eveniment cultural nu ar fi putut avea loc fără suportul multor membri ai asociației noastre și ai întregii comunități românești din Adelaide și doresc în încheiere să aduc calde mulțumiri organizatorilor expoziției și primăriei din Adelaide pentru sprijinul acordat. Vă doresc tuturor participanților o seară plăcută. Vă mulțumesc!

Expoziția de costume populare românești, obiecte de artizanat și picturi organizată la primăria din Adelaide

Cuvântarea lui Hieu Van Le, Chairman Multicultural SA, Locotenent Governor South Australia

Onorabile Lord Mayor, Onorabili Miniștri, Oaspeți dragi, Doamnelor și Domnilor,

Am făcut tot posibilul să țin cuvântarea în limba română dar am renunțat, nici un cuvânt nu sună ca în engleză! Am recunoscut câteva cuvinte ca în italiană, franceză, spaniolă și singurul cuvânt pe care îl pot pronunța este: Bună seara!

Sunt foarte încântat să fiu prezent aici la deschiderea Expoziției de Artă și Costume Populare Românești la Adelaide Town Hall și doresc să mulțumesc domnului primar Michael Harbinson și Asociației Comunității Românești din South Australia pentru invitația călduroasă. Este un eveniment deosebit pentru comunitatea românească din South Australia, pentru prima dată artiști români expun împreună și sunt foarte impresionat de talentul lor și calitatea lucrărilor expuse.

Ca mulți dintre dumneavoastră prezenți aici în această seară, și eu sunt un emigrant și știu ce înseamnă să-ți părăsești țara natală și să locuiești într-un alt loc. Știu că mulți dintre voi ați lăsat poate în urmă familia, rudele și prietenii apropiați și ați decis să veniți în Australia pentru un viitor mai bun și mai fericit. Mai mult decât orice altceva asta a însemnat curaj. Și eu cred că curajul este cea mai importantă caracteristică a oricărui emigrant, curajul de a-ți lua destinul în propriile

mâini, curajul de a lupta pentru o viață mai bună.

Am fost ales Locotenent Guvernator al statului South Australia dar am decis să continui să fiu Directorul de la Multicultural SA pentru că știu cât de important este multiculturalismul în societatea de azi, nu numai în Australia, dar și în întreaga lume, care a devenit "global village".

Australia a fost, este și va fi, pentru încă multe generații, o societate multiculturală și puterea ei ca națiune este menținută de diversitatea care există și folosirea talentelor și cunoștințelor din fiecare grup etnic. Cred că evenimente ca acesta din această seară sunt principalele ingrediente care fac Australia o națiune grozavă.

Expoziția a fost inițiată și organizată de Asociația Comunității Românești din South Australia. Înființată în februarie 2006, asociația a dovedit că este una dintre cele mai active asociații în Adelaide. Membrii asociației au participat la o serie de evenimente multiculturale în Adelaide cum ar fi parada de Ziua Australiei, ca voluntari la Jocurile Mondiale ale Polițiștilor și Pompierilor, au avut finalistă la Irene Krastev Award, au participat la seminarii legate de istoria comunităților etnice- doar să enumerăm câteva dintre ele. De asemenea comunitatea românească este implicată în ajutorarea aborigenilor de la Leigh Creek, în misiuni de caritate pentru românii afectați de calamități naturale din România și Republica Moldova.

Românii sunt parte a societății multiculturale din South Australia. Mulți au emigrat aici ca profesioniști și cu calificări corespunzătoare lucrând în diverse industrii, guvernul local, spitale, universități, școli, fabrici, aducându-și contribuția la economia Australiei de Sud.

România este cunoscută pe plan mondial prin niște nume ca Nadia Comăneci, Ilie Năstase, Dracula, Ceaușescu, dar nu uitați că această țară a produs și artiști valoroși cum este faimosul sculptor Constantin Brâncuși, filozoful Emil Cioran, istoricul religiilor Mircea Eliade, scriitorul Eugen Ionesco, compozitorul de muzică clasică George Enescu. Recent, la Festivalul de Film de la Cannes, directorul de film Cristian Mungiu a obținut mare premiu Palme d'Or cu filmul "Patru luni, trei săptămâni și două zile".

Doamnelor și Domnilor,

Avem câțiva artiști români talentați ale căror tablouri le vedem expuse. Asta îmi aduce aminte de o poveste a celui mai talentat sculptor modernist Constantin Brâncuși. Când a expus pentru prima dată în Statele Unite ale Americii a avut mari probleme cu vameșii. Ei au considerat obiectele lui nu ca forme de artă, de creație, ci ca niște obiecte industriale pentru care ar fi trebuit să plătească o taxă. Una din piesele de valoare ale artistului, este Coloana Infinitului. Logo-ul asociației este de asemenea reprezentat de acest simbol al coloanei infinitului.. Din fericire, asociația nu trebuie să plătească o taxă vameșilor din Australia!

În încheiere doresc să precizez că atmosfera în această seară este extraordinară, să-i aplaudăm pe artiștii români, pe Asociația Comunității Românești din Australia de Sud și pe organizatorii acestei expoziții pentru efortul făcut de a promova cultura, arta și tradițiile românești.

Vă mulțumesc!

Asociația: un nou comitet de conducere, planuri de viitor

În luna noiembrie 2007 a avut loc adunarea generală extraordinară pentru alegerea noului comitet de conducere al asociației pe următorii doi ani.

Ca la orice ședință au fost puse în discuție probleme importante legate de a avea un sediu pentru asociație, un club românesc. Cele mai multe asociații etnice își au deja clubul lor de ani de zile și, fiind mai numeroși și poate mai bine organizați, au reușit să-l păstreze pentru generațiile care vor urma. Clubul German ne-a găzduit pentru un an și jumătate, fiind sponsorizat de guvern. De acum încolo va trebui să ne gândim și să căutăm soluții unde să ne stabilim un sediu, ce se poate face pentru aceasta, cine ne poate ajuta și cu ce. Indiferent ce vom decide, avem nevoie de bani, de fonduri cu care să pornim la drum, fonduri pe care nu le obținem numai din cotizația de membru (care este mai mult simbolică), ci din donații, din activități în care să antrenăm pe cât mai mulți membri și să încercăm să obținem un profit, din garage sale. Orice activitate și acțiune care poate genera aducerea unui venit este bine-venită.

Dacă, de exemplu, fiecare membru din asociație ar putea dona \$1000, bani care nu trebuie să dai toți odată (să zicem că se pot economisi într-un an de zile dacă se vrea acest lucru), am avea o sumă cu care putem porni la drum, putem să ne uităm după diferite opțiuni care există de a cumpăra pământ și a construi ceva, sau de a cumpăra ceva mai vechi și a renova folosind resursele proprii. Prețurile la case și la pământ au crescut mult în ultimul timp în toată Australia, deci cu cât se întârzie mai mult, cu atât va fi din ce în ce mai greu de achiziționat ceva pe termen lung.

Un sediu, un club românesc în Adelaide arată că avem și noi un loc al nostru unde putem face mult mai multe lucruri, proiecte și activități în care să antrenăm și generația tânără.

O mare problemă la momentul de față este legată de limba română. Recent asociația a fost înștiințată că este posibil că, începând din 2008, limba română să fie scoasă din programa de învățământ școlar din Australia pentru că nu există suficient interes în a învăța această limbă. Problema se pune la nivel național, nu numai în Adelaide.

Consider că fiecare comunitate românească, oriunde s-ar afla în Australia, ar trebui să facă tot posibilul să continue păstrarea limbii române în licee și școli generale, ca limbă pe care studenții să o poată alege ca subiect de studiu în ultimii ani de liceu pentru bacalaureat. Pentru aceasta școlile în limba română au un rol important. În Adelaide ne chinăm de un an să demarăm o școală în limba română și trebuie să recunoaștem că nu am avut succes.

O școală în limba română presupune înființarea unui comitet care să se ocupe de aceasta, să fie înregistrat, să urmeze structura pe care sistemul de învățământ australian o impune pentru toate școlile etnice, să se predea în primul rând limba și literatura română de profesori calificați și lecțiile să se țină săptămânal, minim două ore, fie la o școală publică care acceptă școli în limbi etnice, fie folosind alte săli. Încercări de a avea o școală în limba română au fost făcute acum 10-13 ani, școala supraviețuind doi ani, după care interesul din partea părinților și a elevilor a scăzut considerabil.

Iată că noul comitet ales în conducerea asociației trebuie să se gândească în viitor cum se pot rezolva aceste două mari priorități care există la ora actuală: găsirea unui sediu pentru asociație și continuarea limbii române în școlile australiene.

Sperăm că toți membrii comunității românești din Adelaide vor face tot posibilul să sprijine și să suporte activitățile asociației pentru binele întregii comunități.

Noul comitet de conducere al asociației este format din următorii:

Președinte al asociației: **Tiberiu Stoian**

Vice-Președinte: **Liliana Stoian**

Secretar: **Nicoleta Glod**

Casier: **Sorel Cibi**

Responsabil social: **Vlad Baclagian**

Responsabil cu activitățile culturale: **Maria Tudor**

Responsabil cu website-ul: **Florin Dumitru**

Responsabil cu tineretul: **Răzvan Petrescu**

Responsabil cu activitățile sportive: **Traian Hrelescu**

Responsabil cu pensionarii: **Ionel Gheorghe**

Revizori contabili: **Alexandru Ștefănescu și Cristina Dumitru**

Administratori pentru evidența bunurilor fixe ale asociației: **Dumitru Truțoiu și Cristina Petrescu**

Fostul comitet de conducere al asociației.

Ziua Națională a României

La 1 decembrie 2007 Asociația Comunității Românești din Australia de Sud a serbat Ziua Națională a României la Muzeul Emigrantului. A fost o ocazie deosebită pentru toți cei care au participat să viziteze expoziția românească și să afle despre semnificația istorică a actului Unirii de la 1 Decembrie 1918. În încheiere participanții au stat o masă comună.

Viv Szekeres, Directoarea de la Muzeul Emigrantului, și-a exprimat mulțumirea și bucuria de a fi gazda acestei expoziții românești care s-a bucurat de un mare succes. De foarte mulți ani, a subliniat Viv, comunitatea românească nu a fost atât de activă și se bucură mult că asociația, deși la început de drum, a realizat multe lucruri pe care alte asociații, cu vechime și cu mai mulți membri, nu au reușit să le facă. Muzeul Emigrantului, împreună cu alte departamente (Multicultural SA, History Trust of South Australia) încurajează comunitățile etnice din Australia de Sud să păstreze vie tradiția și cultura din țările lor de origine, fiecare grup etnic aducându-și contribuția proprie la prosperitatea statului.

În continuarea programului profesoara Mădălina Moise a prezentat un scurt referat despre semnificația actului Unirii de la 1 Decembrie 1918. Pentru prima dată serbarea zilei naționale are loc într-un context nou pentru România, ca țară a Uniunii Europene. Prin marea unire România și-a dovedit vocația europeană.

Anul 1918 reprezintă în istoria poporului român anul triumfului idealului național, anul încununării victorioase a lungului șir de lupte și sacrificii umane și materiale pentru făurirea statului național unitar. Acest proces istoric, desfășurat pe întreg spațiul de locuire românesc, a început încă din 1784, 1821, 1848-1849, urmat de unirea Moldovei și Munteniei în 1859, proclamarea independenței absolute a țării de sub dominația otomană, consfințită pe câmpul de luptă de armata română în războiul din 1877-1878, precum și adunările reprezentative, democratic alese ale românilor din teritoriile aflate sub stăpânirea străină de la Chișinău, Cernăuți și Alba Iulia din 1918.

Experiența istorică a relevat cu tărie faptul că unitatea politică era singura cale de rezistență în fața presiunilor covârșitoare ale marilor puteri vecine, că doar ea putea asigura supraviețuirea ființei etnice românești și evoluția nestingherită pe coordonatele progresului. Caracteristica ideologiei generației pașoptiste - cea care a pus bazele statului român modern - și a practicii politice românești a constat în afirmarea permanentă a unei opțiuni fundamentale: refacerea unității de stat pe pamântul vechii Dacii.

În adâncul inimii fiecărui român - scria Nicolae Bălcescu - era întipărită credința că "mântuirea de orice domnire străină" nu se putea realiza decât "prin unitatea națională". La 1 Decembrie 1918, în inima Transilvaniei, la Alba Iulia, votul Marii Adunări Naționale pentru unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România, aclamat de o impresionantă adunare populară, încununa celelalte acte de unire de la Chișinău (27 martie/9 aprilie 1918) și Cernăuți (15/28 noiembrie 1918) prin care Basarabia și Bucovina reveneau în hotarele României.

Articol scris de Liliana Stoian

Ave Maria

Pilgrim Uniting Church din Adelaide a fost gazda unui concert de arii din opere și operete intitulate **Ave Maria**, având ca solista pe soprana Laura Feier, acompaniată la pian de maestrul Florin Rădulescu. Concertul a avut loc la data de 7 decembrie 2007. Au participat numeroși români și australieni, biletele fiind puse în vânzare de BASS. O serie de invitații gratuite au fost primite de membrii comunității românești de la Laura Feier și Marius Scutea. 20% din banii încasați din donații și vânzarea билетelor au fost donați la Children's Cancer Institute of Australia.

Laura Feier este venită din România în 2007, țara unde s-a născut și și-a început cariera artistică. A avut ocazia să călătorească prin alte țări din Europa, prezentând concerte din arii și opere celebre. Cu corul și orchestra Operei de Stat din Timișoara Laura Feier a participat în Amsterdam în 2003, unde alături de alți soliști români au încântat audiența cu arii de Verdi, Rossini, Bizet, Strauss, Thomas, Lehar.

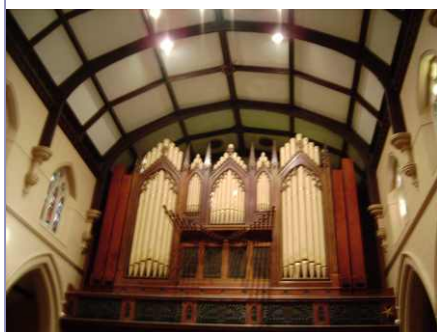

Din cronică de Costin Popa de la Baluri Mascate la Opera din Timișoara în anul 2006, am extras următoarele: "Cu voce potrivită coloristic, dar câteodată prea discretă în cânt (canzona **Saper vorreste**) și cu ușor sesizabil *vibrato*, soprana Laura Feier în Oscar." În continuare autorul semnalează: "**Bal mascat** de Verdi a fost un spectacol de succes, realizat în colaborare cu Fundația Bérenger din Maastricht (sponsor) și foarte bine pus în pagină de Opera Națională Română Timișoara. Există, se percepe în acest teatru emulația artistică iar bagheta stimuloare este reprezentată, fără îndoială, de profesionalismul, de abilitatea managerială a directorului Corneliu Murgu."

Maestrul Florin Rădulescu este un distins pianist, muzician cu experiență, care și-a construit și consolidat cariera atât în România cât și în alte țări ale lumii cum ar fi Germania și Australia. A participat la numeroase seri muzicale organizate de asociație la Clubul German din Adelaide, fiind apreciat de toți auditorii. A avut o contribuție deosebită în promovarea culturii românești, a noilor talente, soliști de origine română din Adelaide și una din marile realizări ale maestrului este corul și orchestra de la Biserica Penticostală Română din Salisbury.

Pentru comunitatea românească din South Australia este o mare bucurie să aibă în mijlocul ei oameni talentați, artiști profesioniști de o asemenea valoare internațională.

Articol scris de Liliana Stoian

Hramul Bisericii Ortodoxe Române "Sfântul Nicolae" din Adelaide

Pe 6 decembrie are loc în fiecare an hramul Bisericii Ortodoxe Române "Sfântul Nicolae" din Adelaide, South Australia. Și în acest an, la fel ca și în anii trecuți, au participat preoții bisericilor ortodoxe românești din Perth și Sydney, Doru Bucur, de la Parohia "Sfânta Treime" din Perth, și părintele Vasile Prunduș de la Parohia "Sfântul Ioan Botezătorul" din Sydney. Invitat de onoare a fost domnul Michael Atkinson, Procuror General,

Ministrul Justiției și Ministrul Departamentului Multicultural din Australia de Sud.

Biserica a fost plină de enoriași veniți la această slujbă deosebită, în care faptele Sfântului Nicolae au fost prezentate și date ca exemplu.

Din predica preotului Doru Bucur de la Perth extragem următoarele.

"Când vorbim de oameni celebri care au fost în decursul timpului, fie ca sfinți, fie ca oameni de știință, ne punem întrebarea: au fost ei oameni asemeni nouă? Răspunsul este: Da. Nu sunt categorii speciale, nu sunt clase speciale din care acești oameni să fie selectați sau recrutați.

De la stânga la dreapta: Doru Bucur, Hon Michael Atkinson, Vasile Prunduș și Viorel Stoica

Marea majoritate provin de la sate, din familii numeroase, cu case mici, venituri mici și mulți copii. Din astfel de locuri au plecat în lume oameni care au ajuns în poziții extraordinare. Viața noastră este trecătoare, este pusă ca să ne pregătească pentru ce este dincolo.

Sfântul Ierarh Nicolae a fost popular, cinstit și prețuit de lumea catolică, ortodoxă și protestantă. El a ales și a făcut din ea comoară în ceruri. Mărturie peste timp ne stă statormicia lui în credință, misiunea lui de episcop. Noi azi ne plângem de lucrurile pe care le avem de făcut, că nu suntem ajutați. Toți avem o misiune pe acest pământ și important e să fim consecvenți, mulțumiți de ceea ce ne-a dat Dumnezeu în viață. Noi înșine nu putem face singuri această călătorie în viață, plăcută sau mai puțin plăcută.

Sfântul Nicolae nu a încetat să-i ajute pe cei sărmani, să-i sprijine pe cei care căutau adevărul. A fost un sfânt al extremelor: agresiv împotriva celor care stăruiau în minciună și nedreptate. A fost milostiv și părinte iubitor al copiilor pe care îl așteaptă multe generații.

La acest hram al parohiei aveți obligația să păstrați curat numele lui Nicolae. Să fiți uniți, să păstrați limba română, portul și obiceiurile cu care am plecat din țară. Într-o lume nouă există pericolul amestecării, al globalizării. Să ținem ce este specific românesc: originea etnică, morala, religia. Suntem un popor binecuvântat că ne-am păstrat această credință care vine de la strămoșii noștri. În decursul timpului nu ne-a fost ușor. Azi e pace, trăim într-țară frumoasă și să căutăm să ne păstrăm tradițiile românești în țara unde locuim.

Sunt onorat să mă aflu aici pentru a șasea oară. Dragostea, dorința de a fi împreună biruiește toate încercările vieții. Omului modern îi lipsește timpul. Nu are timp pentru familie, pentru biserică, a devenit un sclav al societății moderne pline de tentații. Părinții noștri nu aveau multe lucruri pe care noi le avem acum, creșteau 7-12 copii și aveau timp și de biserică, de horă în sat, nunți și cumetrii. Să încercăm să ne rupem puțin din activitatea cotidiană și să ne facem timp să ne rugăm lui Dumnezeu. Din Perth, cu salutări de bine și îmbrățișări, părintele Doru Bucur."

Câteva cuvinte și sfaturi duhovnicești ne-au fost transmise de părintele Vasile Prunduș din Sydney:

"Azi am ascultat faptele Sfântului Ierarh Nicolae. Viața noastră să nu se rezume numai la cele necesare trupului. Avem șase zile pe săptămână necesare pentru trup. Să-i dăm și sufletului nostru hrana duhovnicească de care are nevoie ca să se întâlnească cu Dumnezeu.

Sfântul Nicolae a fost un exemplu de iubire și bunătate. Dacă îi iubim pe cei dragi și îi urâm pe cei care nu ne dau și nu ne fac dreptate, cu ce ne alegem? lubește pe aproapele tău ca pe tine însuși. La fel și pe vrăjmaș. Să aveți în suflet cuvintele Sfântului Nicolae, să vă luptați pentru Dumnezeu, pentru biserică, Isus Hristos se dăruiește nouă prin cina Domnului. Bucuria noastră este că suntem aici cu voi la sărbătoarea dumneavoastră.

Vă transmit calde salutări din Sydney și de Crăciun sărbători fericite, iar familiilor de iubiți credincioși pace, liniște și bunăstare pe toate planurile. "

La sfârșitul slujbei a avut loc o agapă frățească unde toți enoriașii au participat.

Articol scris de Liliana Stoian

În vara anului 1944 făceam serviciul militar la regimentul 34 Infanterie Constanța. Războiul era în toi, România era de partea nemților, luptând împotriva aliaților.

Deoarece portul Constanța era declarat zonă de război este lesne de înțeles că raidurile aviației ruse și americane ținteau portul neîncetat.

Ca atare, eu, pe vremea aceea un tânăr locotenent, am fost cazat împreună cu tot efectivul plutonului meu pe la casele oamenilor din cartierele Medeea și Berechet. Celelalte unități ale regimentului au fost cazate în Basarabi, Palas, Ovidiu și în comunele învecinate. Eu locuiam în Berechet, în casa Domnului Târlă.

Avioanele rusești deseori dădeau târcoale deasupra portului chiar peste casa unde eram găzduit. Ca măsură de precauție am ordonat ostașilor mei să-mi execute în grădina domnului Târlă un adăpost antiaerian de mare adâncime, unde coboram mai multe trepte. Așa mi-am pus pielea la adăpost pe timpul bombardamentelor, atât a mea cât și a unor soldați din pluton.

Am fost informat că la Sevastopol, în Crimeea, Armata română a construit 60 de plute mari cu care intenționa să trimeată o mare încărcătură cu captură de război și o mulțime de rusoaice. De asemenea au admis ca mulți soldați români să facă această călătorie de la Sevastopol la Constanța.

După toată treaba asta, cele 60 de plute au fost ancorate cu cabluri puternice de vasul Transilvania care a plecat cu această încărcătură spre Portul Constanța dis de dimineață. Garnizoana română cât și cea germană au fost încunoștințate prin radio despre plecarea acestui comvoi.

Pe la ora 11 de dimineață, a apărut la orizont vasul Transilvania. Toată armata, cât și populația civilă aflată pe faleză agitau mâinile și aplaudau frenetic la vederea vaporului ce se apropia încetișor de port. În momentul când vaporul a făcut o curbă largă cu cele 60 de plute, au apărut 5 avioane rusești care veneau razant cu marea ca să nu poată fi prinse în radarele germane. Ridicându-se brusc, unul din ele a lansat o bombă în coada vasului Transilvania care a început să se scufunde cu repeziciune zmucind cu putere cablurile de la cele 60 de plute care într-o clipă s-au scuturat de toată încărcătura de pe ele.

A urmat o tragedie de nedescris. Fiecare căuta să scape de la înec, se agățau cu disperare de plute și de orice plutea pe fața apei. Soldații, încălțați cu bocanci, încorsetați cu centuri de care erau agățate gamelele și traistele cu muniție și cu capturi de război, nu au avut șansa de a supraviețui. Mulți s-au înecat sub ochii noștri. Cei ce au reușit să se agațe de plute au scăpat cu viață.

Au scăpat cu viață mai toate rusoaicele cărora li s-au umflat poalele la atingerea mării; fiind desculțe au putut înota. Aveau agățate de gât sau de corp câte o bocceluță cu lucruri mai de preț.

Până seara, târziu, nu a venit nici o șalupă ca să-i pescuiască pe bieții supraviețuitori. După ce s-a înoptat, în sfârșit, au sosit din port vedetele rapide germane și cele italiene care au început să-i culeagă pe cei din valurile mării. De ce așa târziu? Pentru că le era frică să nu apară din nou aviația sovietică.

A doua zi, am coborât în port, la poarta numărul cinci. Aici erau supraviețuitoarele rusoaice înșirate pe marginea drumului. Aveau fiecare dinainte etalată averea lor săracă pe care o salvaseră în bocceluțele de la gât – cercei, inele și alte bijuterii de aur. Vindeau tot ce aveau ca să-și cumpere ceva de ale gurii.

Mulți românași care își petreceau concediul la mare își alegeau câte o rusoaică, o luau de mână și coborând până la Căpitania portului, officina căsătoriei civile și li se elibera actul legal de căsătorie. Mulți și-au dus nevestele la casele lor din țară și au întocmit familii ferice, alții, însă... ce să mai vorbim, ca tot românul șmecher din fire, au jefuit consoarta rusoaică de bijuterii abandonând-o prin nu știu ce coclauri.

Aici închei această aventură urmărită de mine ca martor ocular pe faleza Mării Negre în portul Constanței, pe vreme de război.

Roata vieții

Îmi aduc aminte că în primăvara anului 1945 am fost trezit după miezul nopții la zgomotul pietricelelor aruncate în geamul dormitorului meu care se afla la etajul întâi al gării Gelu. După ce am deschis geamul, plutonierul de jandarmi Juga m-a rugat să îmbrac uniforma de ofițer și să cobor în grabă, lucru care l-am executat fără zăbavă.

Jos mă așteptau două căruțe pline cu jandarmi. Plutonierul Juga mi-a spus:

-Trebuie să ne ajuți să strângem tineretul german din sat și să-i ducem la Vinga.

Vinga era un sat la o depărtare de 12 km de Gelu. La Vinga organizaseră aliații un lagăr destul de mare în târgul de vite, împrejmuit cu un gard de scânduri. În acest lagăr au fost aduși o mulțime de nemți.

Ce ciudată este viața, ca o roată; când sus, când jos. Nemții, care au nimicit milioane de evrei și alte rase de oameni exterminându-le în lagăre, iată că au ajuns ei să fie îngrămădiți în țarcuri ca animalele. Ce ciudată este roata vieții.

Nemții au fost adunați din satele Mănăștur, Calacea, Vinga, Orțișoara și Merțișoara. Cei apti de muncă, indiferent de sex au fost sculați în toiul nopții, sumar îmbrăcați, și urcați în căruțe. Femeile gravide și cele cu copii mici până la doi ani au fost lăsate acasă.

Așadar, am ajuns la Vinga pe la prânz și a trebuit să așteptăm Comisia Aliată care între timp a servit masa la restaurant, savurând tradiționalele sărmăluțe și degustând un vinișor vechi. După ce s-au adus scaunele și mesele din Primărie a sosit Comisia Aliată formată din americani, englezi, ruși, plus o delegație română. S-au așezat în mijlocul țarcului de vite începând audierile în jurul orei 13,30.

Scopul acestei comisii era să depisteze, conform listelor delegației române, identitatea etnică a celor ridicați de la casele lor.

Dar până la începerea audierilor avocații din Timișoara intraseră deja în acțiune și s-au deplasat în satul Vinga. Aveau asupra lor tot felul de dovezi false, acte măsluite, cum că nemții din țarcul de vite nu ar fi nemți, ci de altă origine etnică - americani, englezi, austrieci, unguri și din alte țări din Europa.

Printre gard primeau actul de identitate al neamțului și potriveau numele pe dovezile respective, apoi le înmânau respectivului. Bineînțeles că această tranzacție îl costa pe cel din țarc o sumă frumoasă de bani care intrau în buzunarele avocaților.

În timpul audierilor, nemții care au fost norocași și au procurat aceste acte au fost eliberați și au putut părăsi adunarea.

Pe la orele 3.30 după amiază, cei care nu au putut să obțină certificate false de apartenență etnică, din lipsă de bani sau criză de timp, au fost ridicați și imbarcați în vagoane de marfă la gara Vinga și deportați în Rusia Sovietică.

Mulți dintre ei și-au lăsat oasele împrăștiate prin zăpezile Siberiei... cui să-i pese de ei?

Cu nostalgie menționez aceste amintiri ca să nu se uite că viața este ca o roată, azi ești sus, mâine ești jos.

Amintiri din Năsăud

Prin 1950 am fost mutat în interes de serviciu de la Bistrița, la secția L15 CFR Năsăud, unde am lucrat până în 1954. Timp de patru ani am avut timp suficient să cercetez Arhivele statului și să ascult mărturiile septagenarilor despre istoricul năsăudenilor. Iată câteva:

Coborând la gara Năsăud, mergând cam 500 de metri pe strada Gării ce intersectează perpendicular drumul național Dej - Vatra Dornei, dai de Corpul de Gardă al Regimentului 2 Grăniceri, azi Muzeu național. Acest muzeu cuprinde trei încăperi. Să intrăm în camera din dreapta. Aici sunt păstrate rastelurile cu 30 de arme cu baionetele lungi, strălucitoare. În camera din mijloc se află uniforme de ofițeri pline de decorații, sutanele și căciulile cu care erau dotați soldații, un steag cucerit la Arcolia, în nordul Italiei de la armatele lui Napoleon. În mijlocul camerei se află un butuc de stejar în care este înfiptă o bardă, folosită la decapitarea iobagilor condamnați la moarte de Imperiul Austro-Ungar. În încăperea din stânga erau cazați 30 de ostași de gardă. Clădirea este acoperită cu șindrilă, curtea cât și încăperile fiind pavate cu cuburi de stejar dăinuind până astăzi.

Iată o altă istorie de demult:

Auzind despre faptele de vitejie ale năsăudenilor, împărăteasa Austro-Ungariei, Maria Tereza s-a deplasat cu diligența imperială din Viena până la Năsăud.

În dreptul Regimentului 2 Grăniceri, după ce au fost așternute sumanele, a coborât împărăteasa. A fost întâmpinată de colonelul Născuț cu pâine și sare, după care Maria Tereza a rostit în limba latină:

-Salva sit romuli nepos parva!

Domnul George Deleanu

Învățul Vasile Nascu, cunosător al limbii latine, în fața nobilimii, ostașilor și a iobagilor, a făcut traducerea cuvintelor împărătesei:

-Să trăiască mica nepoată a Romei!

Din acel moment toate cuvintele împărătesei au devenit nume ale comunităților din prejur, Salva, Romuli, Nepos, Parva, nume care au rămas neschimbate până în ziua de astăzi.

Erau bătrâni sfătoși, buni povestitori, iubitori de glia părintească în Năsăud; nu mă mai săturam să ascult, dar astea s-au întâmplat de mult, de mult...

La canal

Mare bucurie am avut când, în vara anului 1967, am fost detașat cu serviciul de la Regionala C.F.R. Constanța, la Centrala canalului Dunăre-Marea Neagră. Eram împreună cu alți doi colegi.

Am început să studiez amănunte despre canal. Iată câteva:

Lungimea canalului era de 60Km. Scopul construirii lui era ca să se scurteze cu 60Km ruta pentru vapoarele fluviale din dreptul Cernavodei până în portul Constanța.

Costul de construcție, pe vremea aceea, se estima la 25 milioane de lei, care urma să fie recuperat în 10 ani, aplicându-se o taxă, pentru fiecare transport cu minereuri de fier sau alte produse sosite din țările riverane, din Europa. (Dar, spre regretul statului Român, după darea canalului în folosință, majoritatea vapoarelor din statele capitaliste nu descărcau marfa în Cernavodă ca să nu plătească taxa respectivă și își continuau drumul pe Dunăre până la Constanța, unde își descărcau mărfurile.)

Cel mai pozitiv efect al canalului a fost astuparea cu piatra escavată a mlaștinilor și terenurilor joase între Mircea Vodă și Medgidia, scăpând regiunea de țăntari. Asta a fost un lucru bun!

Canalul a fost proiectat să aibă o lățime de 10m și adâncimea de 5m. Talazurile, pentru stabilitatea lor trebuiau căptușite cu fascine de trestii tăiate din Delta Dunării de către mii de condamnați. Peste trestii erau așezate anvelope vechi trimise din toată țara. În mijlocul fiecărei anvelope se așeza o piatră brută pentru o mai bună stabilitate. Toate aceste lucrări erau executate de ostași.

Îmi amintesc prea bine cum, deseori, președintele Ceaușescu urmând înaintarea lucrării din elicopter, rotindu-se într-un vuiet asurzitor deasupra capetelor noastre.

În vara anului 1967, când canalul era deja cu doi ani în urma planului, soții Nicolae și Elena Ceaușescu au întreprins o vizită de lucru, (vă mai amintiți de termenii aceștia?). Erau prezenți ofițeri superiori, ingineri șefi ai șantierului și o mulțime de securiști pe podul din apropierea Medgidiei care trecea peste canal. Ceaușescu dădea sfaturi și indicații prețioase susținut de soția dumnealui, Prof. Dr. Doc. Elena Ceaușescu (sună familiar...?). La un moment dat, președintele indică cu mâna dreaptă spre dreapta, la fel și soția. Asta a fost tot. Ridicarea mâinii a însemnat, am aflat ceva mai târziu, ca să fie lărgit canalul cu încă 5m.

Podul respectiv se afla la kilometrul 32 din lungimea canalului. Munca ce a urmat a fost grea, istovitoare și fără rost. Trestii, anvelopele și pietrele au fost smulse cu grederile, nefiind posibilă refolosirea lor.

Este de la sine înțeles că, urmând ordinul 'marelui gânditor', s-au irosit o mulțime de bani și s-a întârziat lucrarea cu încă doi ani. Ordinul este ordin, nu se discută!

La construirea canalului lucra un regiment de ostași conduși de un colonel și un locotenent-colonel. În afară de aceștia erau detașați din toată țara o sumedenie de șoferi.

Totul se lucra mecanizat, nimeni nu folosea lopata aici, doar cei de la Poarta Albă, unde era tabăra condamnaților politici, ei erau forțați să muncească cu lopata, roaba, târnăcopul, dar în rest totul era mecanizat.

O altă anomalie ieșită din comun inițiată de 'Geniul carpatin' a fost închiderea fabricii de ciment din Cernavodă, aducându-se cimentul necesar din Oltenia, de la Slatina, și din Ardeal, de la Dej. Aceasta fiind o altă faptă glorioasă a stejarului din Scornicești. (Vă mai amintiți...? Cine să poată uita.)

Și multe alte povestiri asemănătoare a pregătit pentru iubii cititori ai revistei ARIPI Românești George Deleanu.

Sărbătorile de sfârșit de an, Crăciunul și Anul Nou, ne demonstrează încă odată că în adâncul sufletului suntem toți niște copii. Alergăm prin magazine cu ochii după tot ce strălucește, betele, globulețe, felicitări cu Moș Crăciun, reni și fulgi argintii.

Crăciunul este o sărbătoare sfântă pentru noi românii, ne pregătim spiritual pentru nașterea Domnului și vrem să sărbătorim cum se cuvine această zi. Două lucruri sunt foarte importante în aceste zile: familia și renumita masă de Crăciun.

De ce este totul atât de special de Crăciun? Pentru că este extraordinar să împodobești bradul, apoi să cauți disperat prin casă un loc special pentru vâsc, să pui afară măcar câteva semne ale Crăciunului, luminițe și coronițe pentru ca vecinii și trecătorii să înțeleagă că tu sărbătorești și nu numai, dar te și pricepi să o faci.

Și trebuie să recunoaștem că nu se compară nimic cu placerea de a petrece ore îndelungi prin magazine căutând cadouri ideale, potrivite sau nepotrivite, și apoi, când ajungi acasă, să te arunci obosit pe un scaun în grădină și în răcoarea serii să reflectezi imaginându-ți fețele celor ce vor primi cadourile.

Nu-i ușor să fi român în Australia dar este frumos, este ca și cum ai trăi Crăciunul a două culturi diferite într-un singur suflet. Da, asta facem noi românii aici în Australia, pe lângă tradițiile și colindele românești am făcut loc în sufletul nostru și pentru cântecele și obiceiurile australiene.

Pregătim masa românească de Crăciun cu mare grijă, nici nu îndrăznesc să mă gândesc câte feluri de sarmale se fac în România, deci cam atâtea feluri și pe aici în Australia de Sud (oltenești, moldovenești, ardeleneni etc). De asemenea împodobim masa cu mari platouri de fripturi, în special de porc, și recomand ca desert prăjitura Tiramisu, foarte ușoară și simplu de preparat. Cum de obicei temperaturile în perioada Crăciunului aici în Adelaide sunt între 30 și 40 grade Celsius, orice gospodină ar fi încântată să oprească cuptorul.

Suntem norocoși să aducem noutăți la masa de Crăciun, noutăți cu specific australian, instalam grătarul în curte, îl ticsim cu fripturi, legume cât de multe și mâncare marină (crabi, scalopi, prawns etc). Sunt bine primite în ton cu anotimpul și salatele verzi de legume și cele de fructe.

Cum arată acum masa noastră de Crăciun? Ca o poveste: ornamente cu stelute, lumânări și candeleroșii, față de masă pictată cu mini Moș Crăciuni și crăciunițe, alergând printre salatele de vară, mirosul de sarmale, cozonacii plesnind de bucurie, fursecurile colorate și paharele strălucitoare cu șampanie.

Este bine să ne bucurăm de lucrurile simple în viață, să profităm de ceea ce avem, de strălucirea soarelui, de malul oceanului care este aici la o aruncătură de băț. Asta este ceea ce ai, cheamă-ți prietenii la o petrecere în briza oceanului și gândește-te că mulți alții ar vrea să fie în locul tău.

Nu uita să trimiți felicitările de rigoare, chiar dacă astăzi sms-ul și email-ul ne-au invadat viața, este plăcut să primești o felicitare special pentru tine.

Meery Iancu

O poveste din copilărie

Cred că să fi avut vârsta de 6 sau 7 ani, dar îmi aduc aminte de aceasta ca și cum s-ar fi întâmplat parcă ieri. Era în ajunul Crăciunului și în fiecare an mama cumpăra sau un curcan, sau o găscă care era menită să devină cina noastră în ziua de Crăciun.

În anul acela a cumpărat o găscă pentru care urma să cheme un măcelar să o taie cu o zi mai înainte de Crăciun. Gâsca era foarte mare și albă ca neaua dar și foarte sălbatică - probabil fiind și speriată. Când se apropia cineva de ea îi zbura în cap, îi ataca bătând furiosă din aripile ei enorme și le ciupea obrazul cu tărie. La toți le era frică să se apropie de ea. Eu iubeam întotdeauna animalele și toate vietățile și sentimentele acestea nu s-au schimbat nici până astăzi.

Nu aveam nici o frică de câini sălbatici, de pisici sau de orice alt animal și mă apropiam de ele fără frică și animalele simt acest lucru și faptul că le iubești. Ele nu ți-ar face niciodată rău decât dacă simt că tu vrei să le faci lor rău.

Eu cum am văzut-o pentru prima dată în spatele curții unde fusese dusă, m-am apropiat de ea și am început să-i vorbesc șoptindu-i cu blândețe. Gâsca fusese surprinsă și mirată de faptul că eu nu aveam nici o frică de ea, și se alătură de mine și începu de a-mi vorbi în limba ei. Dădu din aripi și făcu "Gaga ga!". Eu o mângâiai și i-am pus numele de "Gâgă". Din momentul acela am devenit nedespărțite. Îi duceam un lighean să facă baie în care ea se spălăcea cu bucurie și apoi venea și mă giugiulea blând pe obraz, și mă îmbrățișa acoperindu-mă cu aripile ei. Ea mă adoptase ca un pui de-al ei. Mă urma la joacă și dacă cineva se atingea de mine mă apăra cu o ferocitate nemaipomenită. Le sărea în cap și îi ataca cu furie. Mama văzînd că eu îmi petreceam tot timpul cu Gâga, deveni puțin cam îngrijorată și zise tatălui meu.

"Copilul s-a atașat prea mult de găscă asta sper să nu avem probleme cu ea când o vom tăia."

Tata îi răspunse. *"Nu-ți face grijă că o să o uite după Crăciun."*

Mama nu a rămas convinsă și mă luă de-o parte și încercă să îmi explice că găsca era numai un animal care avea să devină cina noastră de Crăciun. Eu nu vroiam să o ascult și începui să plâng.

Sosi și ziua în care găsca trebuia să fie tăiată sau mai bine zis "sacrificată" ca să o mâncăm la cină în ziua de Crăciun. Veni măcelarul și 3 persoane alergau s-o prindă dar nu reușeau. Atunci mama mă chemă pe mine să-i ajut s-o prindă. Eu nu vroiam dar mama a insistat. Am luat un lighean cu apă și i-am spus că o duc la baie. Gâga mă urmă cu încredere și eu am trădat-o conducând-o la moarte. Când am dus-o până la buturugă ea a pus capul pe ea cu încredere și eu mi-am acoperit ochii ca să nu văd. Toți vecinii rămăseseră impresionați de faptul cum dintr-o sălbăticie creatura se schimbă și deveni de așa o mare blândețe. Eu m-am simțit vinovată că am trădat încrederea pe care găsca avusese în mine și am plâns toată ziua fără ca să mă poată consola nimeni.

Bineînțeles că în ziua de Crăciun nu m-am atins de friptură căci îmi venea rău văzînd-o. Toți au încercat să mă facă să manânc carne dar eu nu am putut să scot din minte întâmplarea cu o zi în urmă.

Din anul acela părinții noștri se deciseră să nu mai aducă animalele acasă înainte de Crăciun, ci să le ducă direct la măcelar ca să nu le văd vii și să mă atașez de ele.

Au trecut foarte mulți ani de atunci însă eu nu am uitat incidentul acesta, și încă iubesc toate animalele. Cred că dacă ar trebui să le tai eu aș rămâne mai bine nemâncată.

Semnează: Doriană

Câteva gânduri cu privire la semnificația Crăciunului desprinse din cuvântarea pastorului Miron Maxemniuc

Ne bucurăm că putem să fim împreună la această sărbătoare, adunați aici de la mai multe biserici, din mai multe orașe ale acestei țări și din România, ca să sărbătorim nașterea Domnului Isus Hristos. Colindele, mesajele creștine pe care le dedicăm sunt în cinstea Împăratului. Cei trei magi de la Răsărit au venit înaintea împăratului de la Ierusalim cu întrebarea: unde este Împăratul de curând născut?

Aș dori în această seară ca fiecare dintre noi să primim răspuns la această întrebare. Cei trei magi nu s-au mulțumit doar ca să întrebe. Au pus întrebarea lui Irod, au primit răspuns și aceasta nu a fost suficient. Magii și-au continuat drumul, să meargă și să se închine lui Isus.

În această seară să ne întrebăm fiecare: cine este împăratul nostru? Cine este Domnul vieții noastre la care să ne închinăm? Cui i-am dat noi seara aceasta cântări de laudă? Împăratului nostru Isus Hristos.

Magii erau oameni deosebiți, cititori în stele, privirile lor s-au îndreptat spre multe constelații până când au văzut că a apărut o stea nouă, fără nume, deosebită de alte stele de pe cer. Când au văzut-o pe cer magii nu au mai stat, au decis să meargă până la capăt să vadă unde îi duce steaua. Mesajul este că undeva, în lume, s-a născut Împăratul trimis de Dumnezeu, iar magii a avut mare șansă de a fi contemporani cu acest eveniment.

Azi suntem noi mișcați de acest eveniment al nașterii lui Isus Hristos? În ziua de azi cine ar fi de acord să călătorească pe distanțe mari numai ca să vadă un prunc nou născut? Atunci erau multe pericole. Însă credința magilor era mare: noi mergem să ne închinăm și să vedem pe Împăratul.

Magii au ajuns la Ierusalim, cetatea păcii, venind de la Răsărit. Traectoria astrului ceresc a fost normală, stele călătoresc de la est la vest. Când magii au plecat de la Irod au urmat steaua pe o altă traectorie, de la nord la sud. Minunea este: cine a schimbat traectoria stelei? Numai Dumnezeu din ceruri.

Irod nu a fost bucuros și s-a tulburat mult când a aflat de nașterea unui alt împărat. În seara aceasta cum suntem noi: ca Irod sau ca magii? Pentru unii poate nașterea lui Isus Hristos este un prilej de tulburare. Nimic nu trebuie să fie pus în balanță cu nașterea lui Isus Hristos. Magii l-au lăsat pe Irod și au mers la Betleem cu bucurie. Am dori în această seară inimile noastre să se umple de bucurie. Isus Hristos să fie un izvor de bucurie.

Când au ajuns la Betleem privirea magilor s-a oprit asupra Împăratului. S-au aruncat la pământ înaintea lui și s-au închinat. Ce minunat este să te afli în prezența lui Isus Hristos. El trăiește în viața noastră. Noi am oferit daruri celor dragi de Crăciun. Dar Împăratului nostru Isus Hristos ce dar i-am adus? Darul de a rămâne cu El. Când te întâlnești cu Domnul și se schimbă drumul vieții. Și se schimbă gândirea, modul în care te comporți. Devenim oamenii lui Isus Hristos. Dacă ne-am întâlnit cu El, vrem să fim ca El. Mulți poate avem frământări, nemulțumiri, nu putem schimba starea sufletească în care suntem. Să mergem înainte pe drumul spiritual, care începe de la nașterea lui Isus Hristos și se termină în eternitate. Să mergem înainte pe drumul pe care merge și Isus Hristos.

Dumnezeu să ne asculte rugăciunea.

Articol scris de Liliana Stoian

Câteva gânduri de Crăciun desprinse din predica pastorului Gelu Bondor.

Ce reprezintă Crăciunul pentru noi? Crăciunul nu are loc la întâmplare. El reprezintă un timp în care Dumnezeu ne eliberează de frică. Timp în care să ne reînnoim credința și să ne primim iertarea. Timp în care să ne reconsiderăm relațiile cu semenii noștri.

Unul din mesajele de Crăciun este: nu vă temeți.

Teama afectează viața omului în mod considerabil. Dintr-un raport publicat în Statele Unite ale Americii, înainte de atacul terorist de la 11 septembrie, după mai multe sondaje de opinii grupate toate la un loc, a reieșit că americanilor le este frică de accidente de mașină (15%), de cancer (53%), șomaj (50%), lipsa de bani la pensionare (49%), frică de intoxicare (36%), frică de boli mentale (35%), de pesticide (34%), frică de a nu putea plăti datoriile și împrumuturile (32%), de a nu fi expuși la viruși (29%), la SIDA (28%), la dezastre naționale (25%)...Și lista poate continua la nesfârșit.

Frica este dată de lipsa de credință. Când trăim cu frică nu avem credință în Dumnezeu. În Ioan: 1: 3 se spune că în dragoste nu este frică. Noi nu trăim în dragostea în care Dumnezeu ne-a lăsat să trăim. Când în viață vin lucruri grele ne îngrijorăm și ne este frică. Putem să trăim într-o frică continuă. Opusul îngrijorării este încrederea. Mesajul de azi este: să nu vă fie frică. Dumnezeu vă cunoaște problemele la fiecare. Dacă îți este frică nu îți vine să ierți. Predă frica ta lui Dumnezeu care va lucra în viața ta.

Ce trebuie să faci ca să fi eliberat?

În primul rând să-ți reînnoiești credința. Frica de moarte îi îndeamnă pe oameni să se pocăiască. Aceste temeri aduc cu ele o viață de robie. Isus Hristos a venit aici să simtă ce simțim și noi, să fie ispitit așa cum suntem ispitiți și noi. Aceasta este o veste bună pentru tot poporul. Aveți încredere în el că vă mântuiește. Lui Dumnezeu îi pasă de noi, de fiecare din noi personal.

Prin mântuitorul Isus Hristos noi primim iertarea de păcatele noastre. Acceptarea acestei iertări se dovedește prin felul în care noi iertăm. Dacă nu putem ierta pe alții e mai greu. Dumnezeu ne poate schimba pe noi ca să iertăm pe cei care ne-au greșit.

Isus a venit să ne aducă pace în relațiile noastre cu oamenii. Isus a fost ca unul dintre noi, nu ca un Dumnezeu mai mic față de un Dumnezeu mai mare. A trăit ca și noi. Nu a căutat să trăiască altfel, mai bine. El s-a făcut om nu pentru o vreme, ci pentru veșnicie. A rămas om. A rămas și Dumnezeu.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Conduceam mașina cu grijă îndoită, navigând prin viscolul care-mi reducea dramatic vizibilitatea pe autostrada care mă ducea din Canada spre USA.

În Constanța nu aveam așa ierni, am gândit cu amărăciune.

"De ce n-ai stat acolo?" vocea timidă a rațiunii caută să mă tragă de mânecă să fiu obiectivă.

"Pentru ei n-am stat, pentru Radu și Mircea" am strâns buzele, notând că ștergătoarele curățau energic parbrizul mașinii.

La vamă am prezentat pașaportul și la întrebarea:

-Care-i scopul vizitei duminică?, am ridicat din umeri zâmbind:

-S-o cunosc pe viitoarea mea noră. Fiul meu m-a chemat să-mi prezinte o fată.

Ofiterii au râs.

-Și asta-i prima fată pe care ți-o prezintă?

-Prima și ultima, am replicat eu prompt. Asta-i tradiția familiei noastre.

-Să fie cu noroc, au încercat să atenueze gluma lor pe care eu o rejectasem un pic cam sever.

-Mulțumesc, am zis eu, sunt nervoasă, înțelegeți?

-Așa a fost mama mea când i-am prezentat a patra fată, zise unul care părea de origine italiană, după accentul melodios și ochii negri jucăuși.

Am plecat mai departe constatând că viscolul se oprise brusc, șoselele erau curate "Parcă ar ninge numai la noi, în Canada", m-am zburlit eu, urmărind atentă viteza de pe bordul mașinii, dacă depășeam cu un km viteza legală, luam o amendă că mă ustura buzunarul și pierdeam și niște puncte din recordul meu de șoferiță cu experiență. Pierdeam sau câștigam puncte, n-am fost sigură niciodată de punctajul care îți strică reputația de șofer. Și n-am fost sigură, pentru că pe unde am condus, am avut grijă să protejez viața celorlalți conducători auto, și pe a mea în același timp.

M-am hotărât să opresc la Angola, un popas un fel de "Hanul Ancuței", să beau o cafea și să mănânc ceva. Simțeam că văd "trei culori" în fața ochilor, și stomacul parcă îmi cânta: "Hora Unirii" de foame.

Surprinsă mi-am dat seama că nu mai mâncasem de 12 ore; un croisant cu o cafea la ora 6 A.M.

Telefonul lui Radu m-a luat pe neașteptate și m-a făcut să schimb tot programul zilei. Am înhățat-o pe Fluffy care m-a fixat mâniașă cu ochii ei verzi ca otrava și s-a arcurit săsâind la vecina unde am dus-o. Fluffy, o pisică răsfățată de toată lumea și poreclită de fiul meu Mircea "cel mai eficace medicament contra stresului". Mircea era în România cu soțul meu Marian, să viziteze rudele, sau "neamurile noastre proaste" cum le tachinam eu râzând. Proaste nu erau ele, dar lacome, un frate de-al lui Marian i-a cerut să-i trimită piese de schimb pentru mașină, prin poștă! "Când o să am un vapor al meu, ca să pot să i le transport," râdea Marian.

Am schimbat linia semnalizând de fiecare dată când treceam de pe o linie pe alta, grijulie să ajung la popasul care îmi va da energia necesară ca să ajung la Pittsburgh. Radu terminase ingineria spațială, cu honours și lucra în Pittsburgh, unde își cumpărase o casă mare, frumoasă, cu grădină.

Mircea terminase computere și știință, deci în privința lor nu aveam nici-o grijă aveau viitorul asigurat. Regretul tuturor a fost că n-au trăit și bunicii lor, părinții mei, să se bucure de succesele lor.

Am plecat de acasă lăsând două posturi de muncă, în învățământ, asigurate pe viață, pensiile care urmau automat, casa mare cu etaj, grădina enormă cu trandafirii mamei îmbălsămând aerul zilelor de vară, cu grădina de vegetale meticolos îngrijită de părinții mei, pomii fructiferi, am înghițit în sec și iar m-am întors la prezent.

"Aici ce am?" un apartament, și două ghivece cu roșii pe balcon. Mai rămâne să atârș și niște izmene la uscat, și gata pot să zic că mă simt ca acasă. De fapt nu mă simțeam deloc.

Integrarea într-un sistem social necunoscut, într-o țară de care n-am știut decât poziția geografică și istoria ei, o țară care ne-a atras prin libertatea de care se bucura toată suflarea care locuiește pe teritoriul ei, integrarea este destul de anevoioasă și chiar dureroasă. Dacă poți să tai toate amintirile care te răscolesc și te țin pe loc, atunci deja începi să accepți chiar și lucrurile pe care nu le înțelegi. Cu vremea, vine și înțelegerea. Și prima generație este întotdeauna sacrificată. Noi. Marian și cu mine.

Aproape ajunsese la popas când am observat în oglinda retrovizoare o mașină care venea în trombă spre mine, n-aveam cum schimba linia să mă feresc, eram blocată de alte mașini, și nici să accelerez nu puteam, l-aș fi lovit pe cel din fața mea. Am simțit cum fruntea mi se acoperă de picături fierbinți de transpirație care au început să se prelingă în jos, ochii mă ardeau și degetele strângeau volanul cu o disperare mută.

Impactul a fost neașteptat și brutal. Prima senzație a fost că s-a prăbușit un avion peste mașina mea.

Într-un gest reflex am apăsat piciorul pe frână apoi cu o zmcitură violentă capul mi-a căzut pe spate.

Am ramas secunde? Minute? Cine ar putea să-mi spună, și întrebarea asta mi s-a pus de zeci de ori și n-am putut, n-am știut să răspund la ea. Am leșinat? Ridicol! N-am leșinat în viața mea, am crescut ca un baietoi, și au leșinat matușile mele când m-au văzut sărind din pomi, fără să-mi rup picioarele.

M-am lovit, m-am tăiat, m-am zgâriat, dar n-am leșinat niciodată. Am ridicat capul care s-a așezat moale pe volan. O oboseală dulce mă învăluie și dorința de a trage un pui de somn îmi făcea cu ochiul.

Cineva îmi deschidea ușa mașinii și m-am întors simțind o durere ascuțită sub frunte, ca să văd un polițist care a băgat capul în mașină și m-a întrebat dacă-s o.k. Am repetat de câteva ori că sunt bine, apoi îmi reamintesc că i-am dat actele mașinii și carnetul meu de șofer, ignorând insistențele lui vehemente să mă trimită la spital pentru o verificare minuțioasă. Am refuzat categoric repetând ca un papagal că sunt o.k. Dar nu eram. Tipul care mă lovise a fost reținut mai mult, l-am lăsat acolo. Avea ochii mari și lichizi din care irisul parcă dispăruse.

-Cum e el?, l-am întrebat eu pe polițist.

-Yeah, droguri, mi-a răspuns laconic acesta.

Wellcome Home!

Am plecat tiptil, parcă pe două roți, cu capul vâjaind, am ieșit de pe autostradă și-am oprit la o stație de benzină, unde am făcut plinul cu benzină și inventarul pagubelor suferite din partea lui "Mr.droguleț"cum l-am poreclit eu cu năduf pe șoferul care mă lovide. Am cumpărat o cutie de aspirine Bayer din care am înghițit trei cu o cafea leșinată, a cărei singură calitate a fost că era fierbinte. Am folosit telefonul public ca să-l sun pe Radu ca să-l anunț că voi întârzia o oră sau două. El m-a anunțat că are bilete de avion pentru dimineața următoare să zboare în Franța, la părinții fetei să-i cunoască și să-l cunoască și pe el! Vorbind cu el am examinat cu ochi critic mașina; portbagajul era turtit și împins în mașină creând o impresie de animal ciudat, fără apărare, geamul din spate atârând zdrențuit și baiatul care-mi pusese benzina, stimulat de câțiva dolari în plus, mi-a curățat sânguincios rama geamului din spate și mi-a fixat temporar un plastic transparent care a înlocuit temporar geamul și care încerca fără multe șanse de reușită să împiedice zăpada să-mi invadeze interiorul mașinii. Și gata pavoazată și dichisită am luat-o din loc la drum.

Radu mă aștepta cu fata de mâna și când a văzut mașina mutilată s-a repezit la mine ca un uliu, m-a pipăit, m-a rasucit și nu contenea cu întrebările, dacă-s bine, cum ma simt, în fine l-am potolit și el s-a liniștit și a dat câteva telefoane. Mi-a spus ușor enervat că trebuie să duc mașina înapoi în Canada, compania de asigurare refuză sugestia ca eu să plec acasă cu un tren sau un avion și să las mașina în America.

Până la urma am decis ca ei să plece în Franța dimineața, și eu după o noapte bună de odihnă să mă întorc acasă cu mașina rănită ca să respect regulile jocului. Eram forțată să le respect, altfel ei nu mă despăgubeau cu nimic pentru pierderea suferită. Și mie îmi trebuia mașina ca aerul, ca să lucrez.

Fata mi-a plăcut, în fond i-a plăcut fiului meu și accidentul întâmplat n-a reușit să-mi întunece bucuria întâlnirii. Brunetă și subțirică, cu ochii mari și fața albă, a adormit cu capul pe umărul lui Radu cât am stat noi la taifas schimbând noutăți. M-am prabușit într-o cadă plină cu apă fierbinte în care am turnat un pumn generos de săruri, și am simțit cum mă dezintegrez în baia care îmi lua toata durerea și oboseala din corp și lăsându-mă cu un apetit de somn fantastic. Am dormit zece ore neînțoarsă și cu ajutorul a câtorva aspirine care m-au împins la somn. Copiii plecaseră și am gasit gustarea de dimineață cu un zămbet cald deghizat într-un trandafir roșu înfipt într-o mică vază și o notă plină de dragoste și recomandări (oul învață pe găină am constatat eu...) Am mâncat cu poftă și foarte repede m-am pregătit de plecare căutând să-mi imprim o atitudine pozitivă și să ridic barometrul optimismului la limita de sus. Trebuie să accept faptul că eu sunt bine merci și mașina e doar o tablă necesară care poate fi înlocuită. Eu sunt de neînlocuit pentru multe ființe dragi, deci totul e în ordine.

Am încuiat și am pus cheia într-o gheată veche care zăcea într-un colț pe verandă.

Afară ninge molcom ca într-o poveste de Dickens. Am scos limba și am pescuit din zbor un fulg pufos care mi s-a părut delicios. Am trântit sacul de voiaj și geanta mea de mână pe scaunul de lângă mine și am răsucit cheia în contact. Slavă Domnului că motorul n-a fost atins. Îi bate încă inima la mașina mea săraca. M-am închinat și-am plecat la drum. Călătorului îi șade bine cu drumul și m-am gândit că eu mi-am servit porția de ghinion și pot conduce fără grijă. Deși Radu mai meșterise ceva la geamul din spate punându-i și niște fășii subțiri de lemn, zăpada continua să intre-n mașină și vântul zburda fără jenă. Mi-am îndesat șapca groasă de fetru pe spate, îndesând în ea toate buclele rebele care se împrăștiaseră fără nici-o ordine și mi-am înfășurat de două ori în jurul gâtului fularul de lână, lucrat de mama. Mama a știut să facă multe lucruri minunate și foarte puține a reușit să ne transmită nouă celor două fete ale ei. Sora mea Silvia a avut întodeauna o alergie la treburile domestice. Intra în bucătărie doar să-și facă o cafea tare și amară, fără să vadă chiar dacă ar fi dat în foc ceva. Era expertă să ignore tot ce ar fi putut păta, murdări sau înăspri mâinile ei fine și albe. De fapt nu-i plăcea să facă treburi casnice și nimeni și nimic n-a convins-o vreodată să le facă. Mie mi-a plăcut să mă uit, să miros, să ajut la făcutul prăjiturilor și să le în cerc când erau gata.

Țin minte că la patru ani știam deja alfabetul și începusem să rup silabele. Număram cu ușurință până la câteva mii și la un Crăciun mama a făcut covrigi sa-i dea la colindători. Eu îi număram și-i puneam pe ață câte o sută. Au fost 999 de covrigi.

Și mama a trebuit să mai facă aluat pentru un covrig ca să am eu o mie! Am avut o copilărie fericită și am creat o copilărie fericită și pentru baieții mei.

Aici îmi lipsește marea, marea care mi-a legănat copilăria și adolescența, marea care mi-a fost prietenă, confidentă, care mi-a șters lacrimile cu valurile ei jucăușe și a râs cu mine împodobindu-mă cu gulerăș de dantelă albă de spumă.

Marea care îmi oferea lumea toată acolo unde ea săruta cerul și arcul curcubeului se oferea să mă transporte oriunde aș fi dorit să călătoresc...

Marea a făcut parte integrantă din viața mea, o parte din mine, fără ea mă simt ca amputată.

Conduceam mașina și nodul care mi se urca în gât îmi aducea aminte de prima lecție de înot pe care mi-a dat-o tatăl meu. M-a dus la plaja "3 papuci" și s-a așezat pe dig, apa era de vreo 2 metri adâncă, cum am aflat eu mai târziu și mi-a spus

-Eu te las în apă și tu dai din mâini și din picioare cum poți, dar să nu plângi!

N-am plâns. Am dat din mâini și din picioare, am înghițit câteva guri de apă sărată foc, dar n-am plâns. Aveam doar 4 ani. La 16 ani luam locul întâi pe județ la înot la proba crawl.

Acum, aici, n-am marea mea iubită. Am în față un ocean de zăpadă și în spate un ghețar care mă înfășoară fără milă. O să ajung Craiasa Zăpezilor. Craiasa Zăpezilor în mizerie. Cine m-a pus să plec de acasă? Dacă rămâneam acolo aveam marea, dar copiii erau sacrificați ca niște pionieri pe o tablă de șah. Oare ce m-a apucat de-mi scarpin amintirile și am și picat într-o mlaștină de deprimare urâtă.

Încă puțin și ajung la graniță și cu coada ochiului am verificat poziția genții mele cu acte, să pot să le dau pașaportul și după ce trec, într-o oră voi fi la mine cu pisica și înconjurată de lucrurile familiare și mai ales rasfățată de căldură. Simțeam cum mușcă frigul din mine și viscolul arunca valuri de zăpadă în mașină. Buzele îmi erau vinete de frig și dinții au început să-mi clănțânească o melodie a lor pe care eu n-o puteam suferi.

La graniță am ajuns aproape de miezul nopții, am condus parcă eram într-un convoi funerar, ca să nu forțez mașina și să mai pățesc și altă dandana, noaptea, pe câmp, în plin viscol.

Pașaportul mi l-a luat un băiat tânăr, cred că era student și lucra ca să-și completeze banii necesari supraviețuirii în universitate. M-a cercetat atent, comparând fotografia de pe pașaport cu fața mea mototolită și contractată urât de frig, și mi-a pus întrebarea tipică:

-Ce ați adus din America?

-Un accident de mașină, asta am adus, i-am răspuns eu acră ca o murătură. S-a uitat atent la mine, mi-a zămbit și mi-a făcut semn cu mâna să trec spunând:

-Welcome Home! "Bine ați venit acasă!"

Când l-am auzit, mi-a căzut falca și parcă mi-a căzut și un val de pe ochi:

Acasă, sigur că da, am ajuns acasă! Cum de nu mi-am dat seama până acum că eu sunt acasă?

Am avut mîntea dusă cu sorcova sau ce, micile mele celule gri au fost plecate în vacanță?

Aici e casa mea, aici au terminat copiii școala, aici lucrăm noi, avem o locuință confortabilă și o piscină superbă, aici am transplatat doi pui de stejari românești în solul canadian. Aici este prezentul și viitorul nostru...

Am apăsat pe accelerație mărirind viteza mașinii, eram acasă, puteam să conduc mai iute ca la vecini, și în ciuda spatelui înțepenit de frig, mâinilor țepene pe care trebuia să iau una câte una de pe volan și s-o scutur energetic ca s-o încălzesc, în ciuda buzelor vinete și a dinților care s ciocneau ritmic fără nici-o noimă, în ciuda dansului zăpezii în jurul meu, un dans enervant dacă-i dădeai atenție, am simțit o fericire nebună că m inundă, mă încălzește și-mi topește inima cu muzica cuvântului:"ACASĂ!"

Așezământ Românesc la Ierihon- ultima dorință a părintelui Ilarion Argatu

Poporul român a fost păstrător neînfricat al tradițiilor și credinței ortodoxe de-a lungul istoriei noastre zbuciumate; un neam luminat care a contribuit nu numai prin jertfă și iubire la poarta creștinătății, dar și material, prin mărinimia și generozitatea înaintașilor noștri. Tradiția ctitoricească a voievozilor și martirilor neamului românesc care au păstrat aprinsă, uneori chiar cu prețul vieții, candela credinței se vede până astăzi din mulțimea bisericilor ridicate de ei ca moștenire spirituală pentru poporul român.

Prin mila Domnului și mijlocirea unui mare sfânt iată că ne-am învrednicit să ascultăm de porunca Maicii Domnului și să se ridice un nou locaș de rugăciune românesc chiar pe meleagurile sfinte, la Ierihon, în Pustiul Iudeii, acolo unde Mântuitorul nostru Iisus Hristos, după ce a primit botezul de la Ioan, a postit, s-a rugat și a fost ispitit pentru 40 de zile.

Chiar în aceste locuri sfinte se desăvârșește în prezent ultima dorință a părintelui Ilarion Argatu- mare preot, clarvăzător și exorcist de la Mănăstirea Cernica.

După o viață sfântă, dăruită luminării și vindecării tuturor celor ce cu credință băteau la poarta generozității sale pline de har, acest mare duhovnic a lăsat un testament nemuritor întregului popor român: visul de a construi o mănăstire ortodoxă unde să se adune toate maicile românce din Israel.

Părintele Ioan Argatu, fiul mult iubitului Arhimandrit povestește:

”Încă din tinerețe părintele Argatu a visat-o pe Fecioara Maria, care i-a dat porunca să ridice biserica pe aceste locuri. Părintele, devenit în scurtă vreme cunoscut pentru harul deosebit cu care-l înzestraseră Dumnezeu, acela de a ajuta pe oameni care alergau din toate colțurile țării, cautându-și la el vindecare sufletească și trupească, n-a uitat nici o clipă visul de odinioară. Așa se face că, spre apusul vieții, părintele Ilarion află de existența unui român bătrân, moșu’ Dumitru, originar de prin părțile Brăilei, stabilit în Țara Sfântă încă din copilărie. Părinții lui cumpăraseră o bucată de pământ în Ierihon și construiseră o casuță, pe care Dumitru, ajuns la bătrânețe, nu o mai putea ține din cauza taxelor mari. Părintele Argatu imediat înțelege că acesta este locul pentru biserica din vis...Plătește taxele către statul Israel și cumpără de la moșu’ Dumitru terenul. Cum legea nu-i permitea ca persoană fizică să construiască o biserică, a donat terenul Patriarhiei Române, care a mai cumpărat 900 m, astfel încât construcția să poată începe. În ultima parte a vieții, toate călătoriile sale au avut ca scop strângerea de fonduri pentru Ierihon. Întreaga lui agoniseală era trimisă bisericii. În 1999 când părintele Argatu s-a îmbolnăvit, în spital fiind, află că în sfârșit începuse construcția mănăstirii. Atunci mărturisește fiului său părintele Ioan ca ultima dorință:’ Eu nu mai pot merge acolo, în Israel, acum am alt drum de făcut; să mergeți voi și să terminați ceea ce am vrut eu să termin...”

După multă trudă proiectul este acum aproape de sfârșit ; cu amprenta de necontestat a spiritului românesc autentic, el cuprinde: biserica mare- cu hramul Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, clădirea stareției cu paraclisul- cu hramul Sfântului Ioan Hozevitul-Românul și ai tuturor sfinților români morți în Palestina, clopotnița și biblioteca, un minispital, un cabinet stomatologic, sala de mese și o construcție cu trei etaje cu camere pentru pelerini.

În spiritul de dăruire specific poporului nostru, mulți oameni de bine au contribuit pe parcurs la ridicarea așezământului; începând cu munca benevolă a inginerului român care a coordonat lucrările, cu ajutorul multor muncitori români din Israel ca și prin donații generoase ale românilor de pretutindeni s-a ajuns la faza de finisaj ale părților publice ale Așezământului plănuită pentru 2008.

S-au dat deja spre execuție catapeteasma bisericii mari, icoanele și mobilierul bisericesc, incluzând iconostasele și straniile bisericii și paraclisului.

După amenajarea și dotarea parțială a căminului pelerinilor urmează dotarea bibliotecii, sălii de întruniri, bucătăriei și celorlalte spații publice.

De asemenea, prin bunăvoința Guvernului României, s-au cumpărat de curând terenuri noi care înconjoară întreg Așezământul 'ca un brâu' pentru amenajarea unei parcări la intrare și o grădină care să protejeze de soarele torid al verilor extreme.

Se cuvine așadar să dăm mulțumire Domnului nostru Isus Hristos și Maicii Sale- Ocrotitoarea României- care prin grația cerească au dăruit toate cele necesare pentru buna desăvârșire a acestui locaș de rugăciune, de studiu, de misiune și filantropie conceput ca reazem pelerinajului românesc întru trăirea valorilor binelui, adevărului, frumosului și dreptății- valori universale deschise și către celelalte comunități etnice sau religioase din țară și de pretutindeni.

Iluminați de această bogăție duhovnicească să ne rugăm și noi pentru deschiderea largă a 'ochilor sufletelui' pentru ca prin 'lumina cunoașterii' să alegem întotdeauna binele care ne va conduce spre mântuire și o mai mare apropiere de Dumnezeu .

Cine dorește să facă donații pentru Așezământul Românesc din Ierihon

Detaliile sunt după cum urmează :

Din străinătate: ROMANIAN ORTHODOX PATRIARCHATE

ROMANIAN CHURCH, 46 SHIVTEI ISRAEL STR. 95105, Jerusalem, Israel

Banca 'LEUMI LE ISRAEL' -King George Branch, 22 King George Str., 94262, Jerusalem, Israel:

Cont: 302629/05 (tip-070/3) Cod IBAN: LUMI IL IT TLV

Nr. oficial de cont al clientului: 902-330-302629/85

Articol scris de Daniela Niță

Imaginile sunt preluate de la website: <http://www.crestinortodox.ro>

Bătrân de 1.600 de ani

Postul este o rânduială disciplinară a Bisericii, fiind fundamentat pe texte scripturistice și patristice. El constă în înfrânarea totală sau parțială de la anumite alimente, pe un timp mai lung sau mai scurt, fiind practicat încă de la începutul omenirii. O dovadă în acest sens îl constituie și faptul că postul se regăsește în toate religiile lumii.

ÎN ANTICHITATE. Originea postului este incertă. Unii consideră că postul a apărut ca o completare a cultului morților. Cei vii aduceau jertfe animale pentru morți, dar nu aveau voie să se atingă de ele. Pe de altă parte, durerea pricinuită de moartea celor dragi a avut drept urmare firească ignorarea mâncării și băuturii. Alții consideră practicarea postului drept un act de austeritate și cumpătate, recomandat și practicat de întemeietorii religiilor sau curentelor filosofice. Caracterul religios al postului s-a impus treptat, în special în urma unor viziuni cu caracter divin. Postul a început să fie privit drept un act de pocăință, o pregătire înaintea săvârșirii actelor religioase sau ca un semn de doliu, depășind caracterul simplist de mijloc igienic pentru sănătatea corporală.

POSTUL PROOROCILOR. În Vechiul Testament, primul îndemn spre post este prefigurat în porunca adresată de Dumnezeu lui Adam și Eva: "Din toți pomii din Rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!" (Facere 2, 16-17). După alungarea primilor oameni din Rai, postul a fost prescris poporului evreu prin poruncile date de Dumnezeu prin Moise și ceilalți prooroci. El se referea la anumite zile din an. Sfânta Scriptură consemnează și postul particular, practicat în diferite împrejurări: postul lui Moise de 40 de zile pe Muntele Sinai, postul lui Daniel de 3 săptămâni, în Babilon, postul lui David în semn de pocăință, postul lui Ilie, postul proorocii Ana.

ISTORIC. În cadrul anului bisericesc, care debutează la 1 septembrie, primul post de durată este cel rânduit înaintea Nașterii Domnului, numit și postul Crăciunului. Primele mențiuni despre acest post datează din secolele IV-V, Fericitul Augustin și episcopul Leon cel Mare al Romei numindu-l postul din luna a zecea (calendarul roman începea cu luna martie). Numărul zilelor de post era variabil, între 7 și 40 de zile. La fel și asprimea lui. Sinodul local din Constantinopol, prezidat în anul 1166 de patriarhul Luca Chrysoverghes, a uniformizat durata și asprimea postului. El urma să înceapă la 15 noiembrie și să se încheie în seara zilei de 24 decembrie. Dacă ziua lăsatului de sec cade miercuri sau vineri, postul începe din această zi, 14 noiembrie, așa cum este cazul și în acest an.

În mod simbolic, Postul Nașterii Domnului aduce aminte de proorocii și dreptii Vechiului Testament care au petrecut în post și rugăciune, așteptându-L pe Mesia. De altfel, numeroși prooroci care au vestit Întruparea Domnului sunt prăznuiți în acest post.

Măsura dragostei

Sfinții Părinți au pus un accent deosebit asupra laturii spirituale a postului. Astfel, postul creștin nu se rezumă doar la abținerea voluntară de la mâncare și băutură, ci și la lupta împotriva patimilor, instinctelor și pornirilor păcătoase ale trupului sau sufletului. Se poate spune că postul este măsura dragostei noastre față de Dumnezeu. De aceea, postul nu trebuie centrat pe om, pe sănătatea sa (ținem post pentru că s-a demonstrat științific că este benefic organismului), ci trebuie să se îndrepte spre Dumnezeu. De aceea, postul trupesc trebuie unit cu postul sufletesc. Sfinții au arătat foloasele postului atât pentru suflet, cât și pentru trup. Postul creștin a îmbrăcat un important caracter religios, devenind un act de virtute și de cult, o treaptă în urcușul duhovnicesc, un semn de respect și o jertfă personală adusă lui Dumnezeu.

Postul Crăciunului

Tipuri de postire

Primele reglementări privind postul creștin datează încă de la sfârșitul secolului I. "Didahia sau Învățătura celor 12 Apostoli" fixează ca zile de post miercuria și vinerea, în amintirea Patimilor Mântuitorului. Mai târziu, "Canoanele Apostolice", "Didascalie" și "Constituțiile Apostolice" prescriu postul înainte de hirotonie, botez și împărtășire, postul de miercuri și vineri, precum și înaintea marilor sărbători. Totodată, s-au stabilit și diferite tipuri de post. Astfel, el poate fi: integral (total), constând în abținerea completă de la orice mâncare și băutură; postul negru (xirofagie), în care este îngăduită doar hrana uscată: pâine, fructe uscate, semințe, legume și apă; postul comun (obișnuit), care admite consumarea mâncărilor gătite din alimente de origine vegetală, inclusiv untdelemnul; postul ușor, numit și dezlegare, când este îngăduită consumarea peștelui, vinului și untdelemnului.

Îndemnuri de la Sfinți

"Fă stomacul mic, limba tăcută, păstrează-ți mintea limpede, inima curată, blândă și smerită. Iată postul." (Sfântul Vasile cel Mare) "Chiar dacă ai sta flămând și ai dormi pe pământ și ai mânca cenușă și ai plânge totdeauna, dacă nu ești de folos celuilalt, nimic mareț nu ai realizat." (Sfântul Ioan Gură de Aur) "Postul, acest doctor al sufletelor noastre, are puterea la unii să reprime înfierbântările și zburdălnicia trupului, la unii să domolească mânia, la alții să alunge somnul sau să stimuleze dorința pentru fapta bună. El face pe fiecare să ia aminte la sine însuși și-l învață să-și amintească păcatele și lipsurile sale." (Sfântul Simeon Noul Teolog) "Postul nu înseamnă numai să mănânci rar, ci să mănânci puțin. Adevăratul post nu constă, de altfel, numai în a domoli propriul nostru corp, ci în a renunța la hrană în scopul de a da pâinea ta celui ce nu are." (Sfântul Serafim de Sarov)

40 de zile a durat postul Mântuitorului înainte de a-și începe activitatea publică. El a adăugat postului rugăciunea, curăția inimii și milostenia, pentru a fi o armă de nebiruit împotriva ispitelor. Sfinții Apostoli au postit și ei, asemeni Învățătorului lor. Astfel, postul a intrat în Tradiția Bisericii. Sfinții Părinți au practicat la rândul lor postul, înmulțindu-l.

Dezlegările la pește, untdelemn și vin

Reglementările cu privire la acest post (ca de altfel și la celelalte posturi de peste an) sunt cuprinse în actele Sinodului de la Constantinopol din 1166 și în Tipicul liturgic al Mănăstirii "Sf. Sava".

Această lucrare complexă a cunoscut o îndelungată perioadă de formare, din secolul al V-lea până în secolele XII-XIII, cu unele adăugiri în secolul al XIV-lea. Conform rânduielilor acestui tipic, în timpul Postului Crăciunului, luni, miercuri și vineri se postește integral până la Ceasul al IX-lea din zi (ora 15:00), mâncându-se o singură dată mâncare uscată. În zilele de marți și joi se mănâncă tot o singură dată în zi, însă sunt îngăduite vinul și untdelemnul. Sâmbăta și duminica se mănâncă de două ori pe zi, făcându-se dezlegare la pește, untdelemn și vin.

DEZLEGĂRI. Dacă în zilele de miercuri și vineri este pomenit un sfânt în cinstea căruia la slujbă se cântă Doxologia, în acele zile se face dezlegare la vin și untdelemn. Numai dacă este hramul bisericii se face dezlegare la pește. Dacă pomenirea sfântului cu Doxologie cade într-o luni, marți sau joi, atunci se face dezlegare la pește, untdelemn și vin (mai puțin la 20 decembrie). De asemenea, dacă miercuri sau vineri este pomenit un sfânt în cinstea căruia se face Priveghere (deci un sfânt important), se dezleagă la pește, untdelemn și vin. Deși până în ziua de 21 noiembrie mai sunt prăznuiți sfinți cu Doxologie mare, din evlavie se obișnuiește ca până la praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică să nu se mănânce pește. Iar de la 20 până la 25 decembrie, indiferent dacă este prăznuit vreun sfânt cu Doxologie, nu se face dezlegare la pește, nici măcar sâmbăta și duminica. De asemenea, în Ajunul Crăciunului se face dezlegare la vin și untdelemn, mâncându-se de două ori pe zi.

În parohiile care au ca hram al bisericii un sfânt altul decât Nicolae, Andrei sau sărbătoarea Intrarea Maicii Domnului în Biserică se dezleagă la pește, untdelemn și vin.

Articol preluat de Ramona Hotea, Melbourne
de la Jurnalul National:
<http://www.jurnalul.ro/articole/108816/postul-craciunului>

Speak your truth quietly and clearly; and listen to others, even to the dull and the ignorant, they too have their story.

Max Ehrmann

Revenind în Ungaria – cu gândul și cu povestirea, îmi amintesc cât de impresionat de generozitatea blondului a fost nu doar Alex, ci și soțul meu fermecat de berea rece de import și cum, instantaneu, blondul i-a devenit simpatic.

N-am știut niciodată numele aceluia sat apropiat de frontieră. Pletosul ne-a condus pe un drum de țară pe care nu era nici o plăcuță cu vreun nume de sat, probabil în mod deliberat, ca la o adică să fim incapabili să menționăm vreun nume de localitate unde sătenii îl cunoșteau.

Tipul, al cărui nume l-am uitat câțiva ani mai târziu, pentru că nu i-am dat mare importanță, știind că nu putea fi numele lui real oricum, ne-a dus apoi în primul orașel mai mare – se numea Niregyhaza. Mai fusesem noi pe acolo, în escapadele noastre cărora le spuneam pompos excursii în străinătate.

A tras mașina în fața unei case și ne-a explicat că acolo vom dormi, casa era de fapt o pensiune particulară. După care vom pleca la Budapesta a doua zi, apoi ne vom îndrepta spre Sopron, punctul de trecere în Austria.

Noi voiam să știm de ce nu plecăm pe loc. Pentru că, a spus el, nu era nici o grabă. În curând se va face noapte. Avusese destule emoții deocamdată. Și mâine e o zi.

Ne-a ajutat să cărăm valizele înăuntru și a vorbit cu proprietarul să ne dea o camera. Uitasem în mașină o sacoșă cu marunțșuri – ne-am dus să o luăm. După care blondul s-a urcat la volan cu un aer distrat și destul de grăbit.

În fața evidenței că ceva neașteptat se întâmplă, l-am întrebat îngrijorați mai mult cu mâinile, unde pleca. Ne-a spus că rolul lui se terminase aici. El era cel care trebuia să ne schimbe banii de buzunar.

În rest, Dumnezeu cu noi.

Ne sfătuia să mergem la Budapesta și să cumpărăm bilete de tren pentru Bécs.

Bécs? – am întrebat noi complet perplexi. Cuvântul suna ca românescul 'beci', adică pivniță. Așa se cheama Viena pe ungurește, ne-a spus el. Ne-am amintit că mai auzisem denumirea respectivă în trecut, dar nu-i dădusem importanță.

Înțelegerea cu fostul coleg de liceu fusesse că blondul ne va duce cu mașina la Sopron și ne va trece frontiera. De aceea plătisem acei zeci de mii de lei.

Detaliile, înțelesesem că era mai bine să nu le știm, în caz că vom eșii români sau unguri ne-ar fi pus întrebări care să ne facă să intrăm în panică.

Suna logic în lumea ceaușistă să vrei să-i protejezi pe cei care te ajută să scapi de sub dictatură, deci nu ne-am mirat prea mult. Nici noi nu fusesem complet sinceri cu familiile noastre din același motiv.

Așa că blondul ne-a salutat cu un 'Szia', ne-a urat succes, după care a luat-o din loc.

Nici dacă viața mea ar fi depins de asta, n-am reușit să-mi amintesc marca mașinii aceleia albastre niciodată după sosirea în Australia.

Soțul meu rămăsese înțepenit. El se pricepea să fie autoritar doar ca fiu, tată și soț, în rest, când se găsea în fața unei crize acute, venite din afară, se cam pierdea.

Fără să-mi dau seama cum, am început să repet iar și iar cu voce din ce în ce mai ridicată, numărul mașinii albastre care se îndepărta în viteză. Jumătatea mea, stătea aiurit pe trotuar cu aceeași expresie de perplexitate pe față.

-Scrie! Nu sta ca o momâie!! am urlat eu în disperare de cauză. Cu mișcări neîndemânate și-a notat numărul mașinii în agenda telefonică.

Complet interziși, ne-am luat camera în primire. Ce altceva puteam face. Era o după-amiază însorită dar rece, de toamnă. Soarele apunea. Singurul care nu avea nici o grijă, era Alex. Îi plăcea camera, care era o mansardă cochec tapetată, mobilată cu gust, foarte curată, la care se ajungea prin tavan, dintr-o bucătărioară bine utilată, pe o scară interesantă de scânduri masive, cu trepte late de lemn, sculptată artistic, probabil veche de 100 de ani.

Patul lui era înfățat cu ceaceafuri imprimate cu caractere din filmele lui Disney. Copilul era în culmea fericirii și voia să se culce imediat, fermecat de Mickey, Minnie și Pluto.

-O să visez frumos, ne-a spus.

"Noi nu", m-am gândit.

4.

O vreme am șezut în camera analizând situația punct cu punct, într-un limbaj codificat, ca să nu speriem copilul.

Eram fierți. Nu știam ce să facem.

Nu așa fusesse planul inițial, iar planul "B" nu exista. Când planifici o evadare, nu există plan B. E o chestiune de viață și de moarte, iar planul B înseamnă eșec garantat al planului de bază. Eșecul nu putea fi o opțiune.

Drumul pe care promisem nu avea întoarcere, reîntoarcerea putea fi mult mai periculoasă decât plecarea în sine.

Totuși, prin această filieră sau vre-una asemănătoare, oameni pe care îi cunoșteam măcar din vedere sau din auzite, ba chiar și unii prieteni destul de apropiați, ieșiseră afară. Deci filiera trebuie să funcționa. Dar cum? De ce tocmai nouă ni se întâmplase acest neașteptat ghinion? Unde greșisem?

Gyuri ne spusese că indiferent ce se întâmplă, de bine sau de rău – Doamne ferește – să nu-l sunăm pe el pentru că se simțea 'filat'. Mult prea des mașina lui fusesse văzută la Petea. Se teama.

Să fi fost pletosul duplicitar? Îl păcălea el pe Gyuri și acesta nu știa? Ori Gyuri era conștient de felul în care proceda blondul și nu-l interesa, fiindcă 'clienții' odată ieșiți din țară nu mai puteau face nimic?

Cui puteai să te adresezi și să spui: "Am fost prădat?" Autorităților române? Nici vorbă. Autorităților maghiare? Nici atâta. Soluția era să mergem înainte, dar cum?

Soțul meu avea un unchi la Budapesta, un verișor de-al tatălui lui. Nu-l vizitasem niciodată, deși trecusem prin Budapesta de 8 ori și purtam adresa lui cu noi, pentru vreun eventual caz de mare disperare sau urgență.

Era bătrân și înstrăinat de familie până la punctul ca *nu mai știa* sau *nu voia* să vorbească românește.

Se căsătorise cu o ungueroaică în timpul celui de-al doilea război mondial (Ah, cât de mult am detestat toată viața asocierea acestor două cuvinte, în orice limbă – Război Mondial!). Mama lui, de asemenea se pare că fusesse ungueroaică, dar din Ardeal. Omul devenise prin opțiune nu doar cetățean maghiar, ci un maghiar șovin, cu înclinații anti-românești, după câte ni se spusese în familie. Nu ne simțisem tentați să-l cunoaștem nici măcar când nu găsisem la un moment dat o cameră de hotel disponibilă, care să se asorteze cu bugetul nostru tipic românesc, veșnic sărac în valută.

Preferasem să dormim în gară, în poziția șezând, pe o bancă de pe peron, cu ochelarii de soare pe nas.

În Ungaria, nu era voie să dormi în sălile de așteptare din gări. Aveai voie doar să șezi. Dacă ațipeai de oboseală și închideai ochii sau alunecai cumva într-o poziție semi-răsturnată, venea patrula de serviciu a poliției și te bătea pe umăr să te trezești. Îți cerea actele la control și-ți spuneau să părăsești încăperea și să te duci la hotel – indiferent că erai cetățean maghiar sau turist străin.

În orașele mai mici și în sate, sălile de așteptare erau închise noaptea cu cheia. În felul acela, susțineau ei, se puteau menține curate și nu se transformau în hoteluri pentru bețivi și vagabonzi și nici nu te putea jefui nimeni în somn. De parcă dacă ațipeai pe băncile de pe peronul deschis și semiîntunecat, între două trenuri, nu te-ar fi putut buzunări nimeni cu aceeași ușurință ca într-o sală de așteptare...

'Logica' comunistă, deh!

Pentru noi turiștii tineri, cu rucsacul în spate, metoda lor era o teroare când trebuia să schimbăm vreun tren noaptea te miri pe unde și aveam de așteptat câteva ore undeva în vreo gară de provincie.

Biletele în circuit prin patru țări, erau extraordinar de ieftine, aproximativ 4-500 de lei. Puteai să bei bere fără să-ți faci probleme că după aceea trebuie să te urci la volan, nu duceai grija faptului că stațiile de benzină erau prea rare sau prea scumpe, nu te învârteai după un loc de parcare cu orele, dar aveau și avantajele acestea dezavantajele lor.

Drumul spre Bécs

Unul dintre ele era jegul din trenurile românești la întoarcere, care te deprima și te făcea să vrei să te întorci înapoi printre străini și nu acasă; altul erau hoții din trenurile poloneze, unde te temeai să ațipești ca să nu-ți dispară pașaportul și nu mai puțin neplăcută, situația sălilor de așteptare maghiare veșnic încuriat e și pe ploaie și pe vânt.

Poate dacă am vorbi cu antipaticul unchi și i-am spune că voiam să părăsim România definitiv, vom găsi un pic de simpatie în sufletul lui antiromănesc? Poate știa el, auzise eventual, de vreo metodă prin care se putea trece *dincolo*? Eram prea disperată ca să ne mai pese de șovinismul lui. Tot ce voiam să știm era cum se poate ieși din lagărul comunist cât mai repede și fără prea multe riscuri eventuale.

Între timp, proprietarul pensiunii ne-a chemat la masă. Nu aveam nici un apetit.

În mica sufragerie unde se servea masa, se găsea și un șofer turc de TIR, foarte gras, neras, brunet, burtos, mare băutor de bere, volubil și doritor de taclale. A intrat imediat în vorbă cu noi. Voia noutăți despre România, prin care nu mai trecuse de mult. Nu știam cine era cu adevărat din moment ce era atât de băgăreț, așa că i-am dat informații înfrumusețate așa cum se cuvenea când vorbeai 'cu străinii'. Care puteau fi foarte bine securiști români de fapt sau cel puțin în solda Securității, până la proba contrarie.

Omul a râs și ne-a avertizat că locuise în România, nu era reporter și nu îl interesau reclamele turistice. Ne-a povestit imediat de ce-l interesa România și Oradea în special. Avea o nevastă și o fiică adolescentă acolo. Nu le mai vizitase de foarte multă vreme.

De ce? ne-am mirat noi. Nu le iubea?

Ba da, mai ales fata. Nevasta era doar un fel de lacomă nesătulă.

El își iubea copila ca pe ochii din cap, spunea, îi trimitea lunar bani și colete, îi cum parase o casă și o pusese pe numele ei. De aici ieșise mare circ cu nevasta, care voise casa pe numele ei și nu al fetei. Ceruse să le construiască și părinților ei o casă. Voise mașină. Voise bijuterii. Voise bani și fel de fel de alte lucruri – tot ce nu voia de ani și ani, era să se mute cu el în Turcia.

El, la rândul lui, nu voia să se mute definitiv în România.

În trecut, autoritățile îl făcuseră viața un coșmar de câte ori se întorcea din cursă și stătea o vreme acasă, cu familia. Fiindcă firma pentru care lucra era germană – cererile lor de valută și cadouri erau neumărate și peste puterile lui de-a le satisface. Milițienii și securiștii bihoreni îl jecmăniseră de mii și mii de mărci – susținea el. Îl arestaseră, îl amenințaseră, în final îl și bătuseră și în cele din urmă îl expulzaseră. Nici o ambasadă română nu mai voia să-i dea viza. Tot ce putea face era să-și vadă când și când fata, dacă o aducea în Ungaria pentru 24 de ore; se întâlneau mereu în alt oraș. Soția lui, nu voia sau nu putea obține o ieșire în Ungaria.

Turcul era când vesel, când necăjit. Se întuneca când vorbea de fată, devenea șugubăț și ironic când vorbea de nevasta și furios, scuipa pe podea și înjura când nemțește, când ungurește de câte ori vorbea de autoritățile române. Gazda noastră începuse să se uite urât la el și foarte semnificativ arunca priviri dese spre podea.

Când ești tânăr, chiar și când ți-e frică, probail că nu întodeauna ți-e frică suficient de tare ca să fii precaut în mod constant.

Povestea lui, adevărată sau nu, pe care o intuiam mai mult ca sinceră, deși nu aveam dovezi, mă facuse să nu-l mai suspectez că ar fi în slujba vreunei autorități.

Așa că dintr-o dată, când adusesse vorba de transportul pe care-l ducea de la Viena la Istanbul, l-am întrebat fără nici un fel de precauții dacă nu știa cum se putea ajunge la Viena.

Nu a reacționat nici surprins și nici speriat. A zâmbit înțelegător și ne-a întrebat cu voce scăzută dacă voiam să fugim. l-am spus că da. Ne-a spus cu toată simpatia de care era el capabil, că dacă așteptăm 7-8 zile să se întoarcă cu următorul transport de la Istanbul, ne va trece în Austria fără probleme.

Fără probleme? Am întrebat. E chiar așa de simplu?

Nu, nu era simplu, dar nici prea complicat. Între România și Austria, exista un acord bilateral căruia evident, nu i se făcea publicitate, dar dacă doreai să mergi în RDG, puteai traversa Austria ca țară de tranzit timp de 4 zile fără viză. Atâta vreme cât aveai asupra ta destulă valută, încât să dovedești că ai cu ce să te întreții pe perioada respectivă.

Am ramas stupefiați. Deci asta nu era un zvon, era realitate! Uraaa! Mai aveam o șansă!

Turcul nostru și-a exprimat regretul din nou. Momentan, el meragea în direcția opusă. Din tot sufletul ar fi dorit să ajute pe orice român pe care-l întâlnea și care dorea să scape de iadul comunist, pentru că nimeni nu înțelegea mai bine ca el ce însemna să trăiești în România, pe lângă care până și Turcia părea o țară extrem de democrată. Deși, dacă firma lui ar fi aflat că ia autostopiști de acest gen, ba chiar și autostopiști obișnuiți, și-ar fi pierdut serviciul. Deci asta era riscul de care vorbea.

7-8 zile pentru noi erau extraordinar de mult. Nu aveam nici bani de hotel și nici bani de mâncare pentru o săptămână în așa fel încât și să ne rămână și 5-6.000 de forinți ca să ne accepte austriecii în tranzit. Viața în Ungaria se scumpise grozav în a doua perioadă a anilor 80.

Ne-am exprimat regretul reciproc și ne-am dus fiecare la culcare.

5.

A doua zi dimineața, după micul dejun, am telefonat pentru un taxi, ne-am dus la gară și am luat trenul spre Budapesta.

La sosire, în gara binecunoscută nouă, în care o dată chiar dormisem o jumătate de noapte pe peron, zgribuliți și cu ochelarii de soare pe nas, ne-am dus direct la casa internațională și am cerut bilete spre 'Becks'. Femeia ne-a cerut pașapoartele, le-a examinat plictisită, după care a spus "Nem".

"De ce?" – ne-am mirat noi.

"Fiindcă nu aveți vize" - ne-a spus ea în germană.

"Dar nu ne trebuie vize ca să trecem în tranzit prin Austria spre RDG" - am insistat noi, convinși că turcul nu ne mințise. Ba da, din Ungaria ne trebuiau. Dacă le ceream autorităților române pașaportul asta pentru RDG menționând cu trecere prin Austria, era altă poveste.

"Nu mă păcăliți voi pe mine. Ia căra-ți-vă, până vă e bine!"

Când funcționarii mărunți de ici sau de colo, din orice țară comunistă, te tutuiau cu neobrăzare deși le vorbeai cu pronumele de politețe, puteai fi sigur că mizau pe ceva lugubru ca să-și permită acel gen de atitudine. În 8 cazuri din 10, lucrau mână în mână cu poliția sau securitatea locală.

Restul de 2% erau doar prost crescuți.

Eram înapoi în găleata cu melancolie din care tocmai scosesem puțintel capul la suprafață în dimineața respectivă.

Ziua însoțită ni s-a părut dintr-o dată întunecată, sinistă.

Soarele părea gri. Budapesta ni s-a părut pentru prima dată urâtă, rece, dezgustătoare, antipatică. Până atunci era unul dintre orașele noastre favorite, regretam că nu ne puteam permite să petrecem acolo măcar câteva săptămâni ca să putem să o inspectăm în toate colțurile și să vedem tot.

Banii noștri se împuținau, deja cheltuisem pe hotel și biletele de tren o mulțime și eram 'back to square one' fără nimic promițător la orizont.

Am lasat bagajele la coletărie. Altă cheltuială neplăcută. În gara budapestană a acelor vremi, taxa de magazinaj pentru 2-3 bagaje nu era de fel neglijabilă, când te gândești că nu ne și lustruiau valizele sau călcau hainelile din ele, ci doar le țineau pe un prăpădit de raft câteva ore.

Am căutat un telefon public – telefoanele mobile erau încă pe planșetele proiectanților.

Alex ne urma peste tot ca un cățeluș și întreba mereu "Mami, mami, acum ce facem? Tati, acum unde mergem? Mi-e sete...Uite, prăjituri...Oare cum e ciocolata aia...?"

Bietul copil își dorea tot ce vedea, dar mai mult ca orice, își dorea foarte tare să-l ducem la grădina zoologică pe care o vizitasem și noi cândva, când el era prea mic încă să ne însoțească în călătorii mai lungi și petrecea perioada respectivă cu bunicii. Acum, considera că era destul de mare și voia să vadă faimoasa grădină cu legendarele sculpturi de elefanți de la intrare. Cum nu i se promitea nimic sigur, începuse să scârțâie dezamăgit și obosit.

Noi, necăjiți și fără chef, îl cam neglijașem, muncii de gânduri. Taică-su care și așa avea tendința inexplicabilă de-al bruffului mereu, îl repezea de câte ori căsca gura. Deh, mitologie românească de genul "Respectul se câștigă prin frică" și "Pe copii să-i sâruiți doar când dorm" ori "Bătaia e ruptă din soare" sau "Unde dă mama sau tata cu palma, acolo crește carnea sănătoasă" ca să nu citez decât câteva dintre învățăturile pline de înțelepciune pedagogică vehiculate inclusiv de socrul meu, Dumnezeu să-i ierte expertiza în puericultură, pe acolo pe unde plutește el acum fără grijă și dureri.

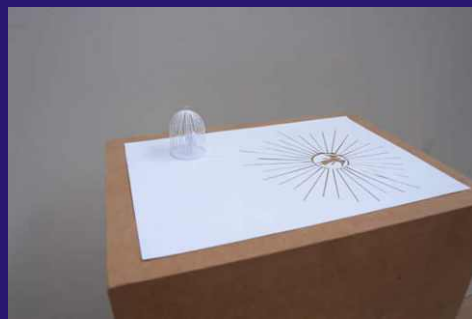
Înnourăți cum eram, ni se părea ba că Alex merge prea încet, ba că cere prea multe, uitam pur și simplu că pentru el era încă vacanță, pentru el toata aventura era o de fapt o excursie care trebuia să fie neapărat fascinantă.

Semneaza: Diastra

Continuarea in numarul viitor.

Ce se poate realiza dintr-o singură foaie de hârtie

Imagini de la un concurs de creație artistică organizat la Hirshorn Modern Art Gallery in DC. Participanții au primit numai o singură coală de hârtie.

Vă rugăm să ne scrieți și să trimiteți articole, povestiri, poezii, informații utile la:
romanian.asociation@gmail.com

Vizitați website-ul asociației unde o parte din anunțuri și informații sunt aduse la zi:
www.arcsa.org.au

Adresa pentru corespondența este:
PO BOX 70, Kilkenny, SA, 5009
E-mail: romanian.asociation@gmail.com
Ph. (08) 8445 9386

Pretul: \$3 pentru membri

\$5 pentru non-membri

20071234567890